

РАЗУМНИЯ ЖИВОТЪ

Обяснения и упътвания отъ Учителя

Дадени на ученицитѣ отъ Всемирного Бѣло Братство
прѣзъ Септември 1924 год

Печатница Малджиевъ — Русе.

КАЧЕСТВА НА РАЗУМНИЯ ЖИВОТЪ

По какво се отличава разумния животъ, или какви сж качества на разумния животъ? По какво се отличава една пълна и една празна стомна, или по какво се отличава една здрава и една счупена стомна? Разумниятъ човѣкъ въ своите разсуждения, въ своитѣ заключения, въ своитѣ аналогии и подобия съпоставя нѣщата разумно, т. е. така ги съпоставя, че между тяхъ да има известни съотношения.

Значи, здравата стомна задържа водата, счупената я пропуска. Казвамъ тогава: счупаната стомна, въ едно отношение, за лѣнивия човѣкъ е за прѣдпочитане. Защо? — По-леко ще я носи. И за глупавия човѣкъ една счупена стомна е за прѣдпочитане. Той казва: защо ми е здрава, пълна стомна? Тя е тежка. За разумния животъ, обаче, пълната стомна е за прѣдпочитане. Питамъ ви сега: можете ли вие да носите една пълна стомна, и вашата ръка да не почувствува нейната пълнота, нейната тежестъ? Сега, нѣкои отъ васъ, като иматъ една добродѣтель, почватъ да се разкайватъ. Защо?

Защото като носят една добродѣтель, чувствуватъ нейната тежестъ. Вие искате да бъдете добродѣтелни хора, безъ да почувствувате тежестта на добродѣтелитѣ. Като говоря за тежестъ на добродѣтелитѣ, подразбирамъ, че всѣка добродѣтель си има своята цѣнноста, и затуй въ живота добродѣтелята ще ни причини една болка. Отъ какво ще бъде тази болка? — Колкото и да е хубава една пълна стомна, като я носишъ, ще ти дотежише, ще я прѣнасяшъ отъ ръка въ ръка и най-послѣ ще кажешъ: откъснаха ми се ръцѣтъ! Но послѣ, слѣдъ като си достигналъ нѣкъдѣ и ожаднялъ, ще дигнешъ стомната, ще глътнешъ нѣколко капки и ще кажешъ: е, хубава е тя! Слѣдователно, неприятността, която изпитвашъ отъ тежестта на стомната, ще се сравни съ ползата, която ще ти допринесе водата въ нея

Сега, мнозина отъ васъ разбиратъ добродѣтелята като нѣщо външно. Вие казвате: да бъде човѣкъ добъръ! Добродѣтелята никога не може да се прояви отвънъ. Тя е чисто духовно нѣщо. Тя не може да се обсеби, тя не може се завлада. Добродѣтелята е свободна въ своитѣ проявления, и който има добродѣтелята, въ неговия животъ има миръ. Първото нѣщо: добр о-

дѣтелята носи миръ, а мирътъ показва равновѣсието на духовния животъ.

Ние трѣбва да схванемъ съотношенията на доброто и добродѣтелята къмъ сегашния животъ. Всинца искате да живѣете. Добрѣ, но животътъ не може да се изрази по единъ начинъ. Всѣки единъ животъ си има особена форма, въ която въ дадения случай може да се прояви. Онзи охлювъ, който виждате да пъпли, и той би желалъ да живѣе разуменъ животъ, но природата му турила рога, турила му единъ малкъ товаръ, турила му и едно лигаво вещество. Питамъ сега: завидно ли е положението на охлюва? И той иска да живѣе, но утрѣ го хванете, туритѣ го въ врѣлата вода, извадите го отъ неговата черупка, прпемете го въ стомаха си и казвате: тукъ ще живѣете а не тамъ. Неговиятъ животъ минава въ вашия. Вземете волътъ или кое и да е млѣкопитающе. И тѣ искатъ да жиеѣятъ разумно, но може ли единъ волъ да се освободи отъ своитѣ рога, отъ своитѣ копита! Всѣки волъ иска да живѣе културенъ животъ, както и ние искаме, обаче човѣкътъ го хваща, туря му юларъ на главата, туря му хомотъ, взима остена и цѣль день го кара на нивата. Питамъ: туй положение на вола приятно ли е? — Не е приятно.

Казвате: такава е волята Божия. Не е такава волята Божия, такава е волята на човѣка. Волѣтъ казва: не е казано по цѣль день да оре. Вие казвате: така е писалъ Господъ. Никой не е челъ нѣкъдѣ да е писано отъ Господа, че този волъ трѣбва да оре на нивата. Никой не е чулъ гласа на Господа, тѣй да каже. Добрѣ, ние, разумнитѣ хора, които ходимъ на два крака и отправяме очитѣ си къмъ Бога, и ние искаме да живѣемъ свободно, но и ние сме ограничени. Въ този животъ има извѣстни закони, които ни ограничаватъ. Ти си младъ, хванатъ те като войникъ въ войската, дадатъ ти пушка и ти казватъ: ще отидешъ да се биешъ за отечеството си! Ще има музика, ще има барабанъ, и ти ще тръгнешъ подъ тактъ, не както си искашъ, но както ти заповѣдватъ: разъ-два, разъ-два. Ти ще кажешъ: азъ съмъ свободенъ, азъ мога да правя, каквото искамъ. Не, извадете отъ ума си това велико заблуждение! Азъ нѣкой път ще ви опрѣдѣля, какво нѣщо е свободата. До тогава, докато човѣкъ има извѣстни задължения въ свѣта, той не е свободенъ. Има три вида задължения въ свѣта; Първото положение: да ходишъ съ двѣ вериги на краката си и съ товаръ на гърба си. Това азъ наричамъ мъчение. Второто положе-

ние: безъ вериги на краката си, но съ товаръ на гърба си. Това наричамъ задължение. Третото положение: безъ вериги на краката си, и безъ товаръ на гърба си. Това наричамъ свобода на движение.

Сега ще ви запитамъ: добродѣтельта сама по себе си туря ли вериги? — Не туря. Тогава, ако искате да наложите едно върую на ума на нѣкой човѣкъ, не му ли туряте вериги? Ако чрѣзъ любовта, която проповѣдвате, искате да туритѣ известни ограничения, известни връзки на нѣкое сърце, на нѣкоя душа, не туряте ли вериги? Гдѣ е разумността на вашия животъ въ такъвъ случай? Съ двѣ вериги може ли да се ходи? Казватъ: разбира се, че ще ходя. Да, тъй ще кажете, но като видите единъ човѣкъ съ двѣ вериги на краката си, ще кажете: този човѣкъ много медлено прогресира, той е много кекавъ. Че какъ ще прогресирамъ? Двѣ вериги имамъ на краката си! Моятъ разумность, въ дадения случай ми показва, че трѣбва да правя много малки стѣпки. Стариатъ дѣдо какъ ходи? — Бавно вѣрви, той има двѣ вериги на краката си. Ние му се смѣемъ защо ходи така. Такова положение има въ човѣшкото сърце и въ човѣшкия умъ.

Азъ искамъ да ви доведа до една вътрѣшна връзка съ ония велики, живи закони, чрѣзъ които Богъ управлява свѣта. Въ тия закони човѣкъ е абсолютно свободенъ, той може да прави, каквото иска, но въ тѣхъ той е отговоренъ за дѣлата си. Да бжде човѣкъ отговоренъ, това е приятно нѣщо въ свѣта! За какво можешъ да бждешъ отговоренъ? — Можешъ да бждешъ отговоренъ за това, което Богъ ти е далъ, за доброто, което е вложилъ вътрѣ въ тебе. То е една велика цѣнностъ! И единъ день, когато достигнете до положение да видите какво нѣщо е Божията Добродѣтель, вие ще разберете въ какво седи доброто на живота.

Ако ви задамъ единъ въпросъ: по кой начинъ може да се направи вашиятъ животъ щастливъ, какво бихте отговорили? Всички искате да бждете щастливи, но кой е истинскиятъ начинъ, по който животътъ ви може да бжде щастливъ, задоволителенъ, такъвъ какъвто го искате? Въ свѣта нѣма нито една философска система, която да е разрешила този въпросъ. И може да се минатъ още много години, докато хората правилно разрѣшатъ, кой е истинскиятъ начинъ или истинскиятъ пѣть за щастие. Вие нѣкой пѣть може да слушате нѣкъоя моя проповѣдь и да мислите, че днесъ може

да се разрѣши въпроса, какъ можемъ да бъдемъ щастливи. И вие казвате: Учителътъ казва така, еди кой см проповѣдникъ каза така, еди-кой см ученъ, философъ казва така. Христосъ казва така. Казано, казано но въ всичко това трѣбва приложение.

Да кажемъ, че имате предложението „азъ ходя“. Тия двѣ думи, споредъ правилата на граматиката, нали трѣбва да се съпоставятъ правилно? Можемъ да кажемъ „азъ ходя“, или „ходя азъ“. Можемъ да кажемъ „нося азъ“, или „азъ нося“. Граматически кое е по-право? — Азъ нося, азъ ходя. Защо? Какъ може да докажете, че „азъ нося“, „азъ ходя“ е по право отъ „нося азъ“, „ходя азъ“? Трѣбва да знаете отношенията на нѣщата въ живата природа. Запримѣръ, какво ще кажете, отдѣ идва свѣтлината, отдолу-нагорѣ, или отгорѣ надолу? Свѣтлината идва отгорѣ надолу. т. е. отъ главата и слиза къмъ краката. Значи, въ природата има единъ естественъ начинъ, по който ставатъ нѣщата. Свѣтлината винаги идва отъ главата къмъ краката. Ние наричаме това нѣщо разумното начало, съ което се държимъ за Бога. То е най-близкото начало, което е вложено въ Божественото естество на човяка. Главата е, която

най-първо възприема Божиитѣ мисли. Тя ги възприема по-скоро, отколкото краката.

И тъй, като казвамъ „азъ ходя“, то значи азъ, разумното ходя, т. е. това е движение, което азъ мога да направя. Значи. ходя, това е резултатъ на азъ, затова правилно е „азъ ходя“, а не „ходя азъ“. Сѣнката изобщо не може да ходи отпърѣдъ. Нѣкоп ще кажатъ: да при сегашнитѣ условия на земята, сѣнката нѣкой път може да върви отзадъ напърѣдъ, но наприлѣтъ, когато слънцето се движи, сѣнката не е всекога отзадъ. Слѣдователно, когато ние се движимъ къмъ Бога, сѣнката е отзадъ, а когато се отдалечаваме отъ Бога, сѣнката е отпърѣдъ. Азъ съмъ казвалъ и другъ път: щомъ човѣкъ се приближава къмъ Бога, сѣнката е отзадъ. а щомъ се отдалечава отъ Бога, сѣнката е отпърѣдъ. Ако страданията въ живота сж отзадъ, човѣкъ се приближава къмъ Бога, а щомъ страданията въ живота сж отпърѣдъ. той се отдалечава отъ Бога запримѣръ, направишъ едно добро. и слѣдъ това те сполети нѣкое нещастие. Това показва, че ти се приближавашъ къмъ Бога. Щомъ намислишъ да направишъ едно добро и, безъ да си го извършилъ още, те сполети нѣкое нещастие. ти се отдалеча-

вашъ отъ Бога. Кое е по-добро отъ двѣтѣ положения? — Първото. Да допуснемъ, че ти занесешъ нѣкому храна, и слѣдъ това те набиятъ, или намислишъ да занесешъ нѣкому храна, и прѣди да си я занесълъ, те набиятъ. Кое положение е по-добро? — Да те набиятъ слѣдъ като занесешъ храната. Да, така е. И Писанието казва: „Ако страдамъ, да страдамъ слѣдъ като съмъ направилъ доброто, а не прѣди това“. Този е правилниятъ процесъ. Сега, да се повърна къмъ мисълта си. И тъй, празната стомна добродѣтель ли е? — Не е. Безмислениятъ животъ, който можемъ да водимъ, добродѣтель ли е? Не е. Едно разтревожено състояние, което имате, добродѣтель ли е? — Не е. Вие имате слѣдната опитностъ. Вѣрвате въ Бога, седите и си казвате: колко съмъ радостенъ днесъ! Азъ съмъ свързанъ съ Бога. Какъвъ миръ имамъ въ душата си! Моята вѣра, мойтъ миръ никой не може да го отнеме. Тъй разправяте на единъ вашъ приятелъ, но до тебе седи другъ единъ твой приятелъ, който те мушне малко. И ти го мушнешъ. Ти го питашъ: защо ме мушкашъ? И той те пита: защо ме мушкашъ? Защо се мушкате и двамата? Ако си впрегналъ единъ волъ и го мушкашъ той ще те пита: Защо ме мушкашъ? — Да вървишъ напредъ, да орешъ Ако нѣкой върви напредъ, и ти

го мушкашъ, и той ще те пита, защо го мушкашъ. Ти ще му отговоришъ: мушкамъ те, защото не вървишъ въ правия пътъ. Туи мушкане разумно ли е? Значи, въ този свѣтъ има задължения, юларъ има, товаръ има на гърба ви. Това не е свобода, това не е убѣждения. Въ такова положение не можемъ да бъдемъ свободни, и въ такова положение не може да се прогресира. Волътъ, за да прогресира, трѣбва да го пуснете свободно въ гората, да си пие на свобода водичката, да си пасе трѣвицата. Само така той ще бъде поправенъ. Следователно, всѣки човѣкъ трѣбва да се остави свободенъ отъ своитѣ убѣждения, за да се прояви неговата вътрѣшна инициатива къмъ живота. Питамъ: ако вашиятъ миръ може да се отнеме тъй лесно, миръ ли е това? Азъ съмъ заблѣзалъ, у всинца ви става една рѣзка промѣна. Запримѣръ, най-малкитѣ нѣща могатъ да ви смутятъ. Отвѣтъ може да стане едно смущение, но отвѣтрѣ човѣкъ не трѣбва да се смущава. Да кажемъ, че човѣкъ изгуби всичкото си материално състояние. Това трѣбва ли да го смути? Това не е признакъ, че Богъ не благоволява къмъ него. Ще бъде смѣшно, ако ми снематъ всичкия товаръ отъ гърба, и азъ да считамъ, че това е нещастие. Не, нѣкой другъ

го взелъ на гърба си. Ако нѣкой освободи вола отъ неговия товаръ, по отношение на вола това е една привилегия. Богатството и сиромашията, това не сж привилегия, това сж само условия за учене. Въ богатството се уча да раздавамъ, а въ сиромашията се уча да придобивамъ. А ние всица изменяме на това положение и казваме: всички искаме да бждемъ богати. Богатъ може да бжде само добриятъ и разумниятъ човѣкъ, който служи на Бога, и Богъ има довѣрие въ него. всичко му дава на разположение. Е, питамъ: ако Богъ не ни даде единъ отличенъ умъ, ако Богъ не ни даде едно отлично сърце ако Богъ не ни даде една силна воля, какво можемъ да направимъ? Ако азъ съмъ слабъ, хилавъ, като единъ глистей, ако Богъ ме турп въ една такава форма, какво мога да направя? Или. ако азъ имамъ изкуството на единъ паякъ, какво мога да направя? Една мрѣжа мога да направя, но никога не мога да съградя единъ салонъ като този. Колко милиони паяци трѣбва да се съединятъ, за да съградятъ единъ такъвъ салонъ? Мислите ли, че ако се съединятъ 1,000,000 паяци, та щѣха да съградятъ единъ такъвъ салонъ? И 10,000 милиона. и 10 милиарда паяци да се съединятъ, пакъ не щѣха да

съирадятъ единъ такъвъ салонъ. Слѣдователно, не е въ количеството на нѣщата.

Сега, нѣкои се намирате въ положението на единъ охлювъ. други сте въ положението на едно млѣкопитающе. трети сте въ положението на единъ човѣкъ. Много такива положения има въ живота, въ опитността на духовния животъ, така че не мислете че сте свободни. Азъ бихъ желалъ нѣкой отъ васъ който се счита свободенъ да дойде при мене и да му дамъ една задача. отъ която да видите, че не сте свободни. Свободата подразбира абсолютна сила. С в о б о д е н ъ е с а м о о н з и, к о й т о и м а а б с о л ю т н а с и л а, и з а т у ѣ н и е к а з в а м е, ч е п р и с е г а ш н и т ѣ у с л о в и я с а м о Б о г ѣ е с в о б о д е н ѣ, п о н е ж е Т о ѣ а б с о л ю т н о с и л е н ѣ. А п о н е ж е н и е с м е о г р а н и ч е н и, щ а с т и е т о н и в с ѣ к о г а м о ж е д а с е в з е м е, и п р а в а т а н и в с ѣ к о г а м о г а т ѣ d a с e o г р а н и ч а т ѣ. А к о н и е с м е п р и e д и н ѣ с и л е н ѣ г о с п о д а р ѣ, н а ш е г о п о л о ж е н и е а б с о л ю т н о з а в и с и o т ѣ н е г о в а т а д о б р а в о л я, o t ѣ н е г о в и я у м ѣ, o t ѣ н е г о в o т o с ѣ р ц е. Щ е к а ж е т е: e в ѣ с e г a ш н и я ж и в o т ѣ т а к a с e и з p я з я в a c в o б o d a т a. B a ш и т ѣ k o k o ш k и c в o б o d н и л и c ѣ? П o л o ж e н и e т o н a в a ш и т ѣ k o k o ш k и n a п ѣ л н o z a в и c и o t ѣ в a ш ѣ. А к o e d н a o t ѣ v a ш и т ѣ k o k o ш k и в л ѣ з e в ѣ к у р н и к a, o t ѣ k o г o z a в и c и т я d a

излѣзе на другия день отъ курника? — Отъ васъ зависи. Ако вие прѣзъ вечерята сте се обърнали къмъ Бога, и сте научили единъ великъ законъ, да не ядете кокошки, вашата кокошка на другия день ще бѣде жива. Тя ще каже: „Моятъ господарь се е разкалялъ, и азъ мога да живѣя свободно“. Слѣдователно и ние можемъ да живѣемъ вободно. Но кога? Питамъ ви: господарьтъ, който живѣе вътрѣ въ васъ, разкалялъ ли се е? Ами, когато този вашъ господарь каже: азъ ще му счупя главата, да ме познае кой съмъ — какъвъ е този господарь? Значи, вие имате господарь на главата ся, той ви заповѣдва, и вие сте неговъ слуга. Ще кажете: азъ живѣя по Бога, азъ мога да бѣда свободенъ. Не, при такъвъ господарь вие сте толкова свободенъ, колкото сж свободни и вашитѣ кокошки въ курника. Този господарь ще ти каже: смажи му главата! Ти ще я смажешъ и послѣ ще кажешъ; такива сж условията на земята. Да, при такъвъ господарь, такива сж и условията. Питамъ тогава: колко господари имате вие?—Двама господари. Единиятъ живѣе въ главата ви, а другиятъ — въ стомаха. Главата и стомахътъ сж сѣдалища на тия господари. Това сж тѣхнитѣ дворци, както ги наричатъ тукъ на земята. Дворецътъ

на земния човѣкъ е стомахътъ, и по нѣкой път той става голѣмичъкъ, разширява се. Щомъ този господарь почне да управлява нѣкъдѣ, познава се. Кокошките крѣкатъ, агънцата блѣятъ, жената плаче, дѣцата — също. всички се разбѣгватъ. Госбата е много хубаво направена, всичко е въ редъ и порядѣкъ, но всѣки е туренъ на парила. И онзи мъжъ като си дойде, погледне огъ високо, нита жена си: какъ е яснето днесъ? — Много хубаво. И гледашъ, тази жрица, по цѣль денъ седи въ кухнята. Нѣкой път ние обвиняваме женитѣ, че говорятъ. Не сж виновни женитѣ. И мъжетѣ говорятъ. Всичка готвятъ. Въпросътъ трѣбва да се слага принципиално. На какво готвятъ? — На огънь. Културата въ свѣта ще дойде, когато почнемъ да готвимъ безъ огънь, когато почнемъ да готвимъ безъ тенджери. Има ли тенджери, има ли паници, вилици, ножове, вжглища, огнища, това-онова, ще имаме култура като днешната.

Азъ искамъ да ме разберете чисто духовно. Тѣзи нѣща сж символи само. Вие може да нѣмате тенджери въ къщата си, нито вилици и паници, нито огнище, да сте като нѣкои цигани, и пакъ тенджеритѣ да сж въ ума ви. Азъ съмъ гледалъ нѣкоя млада мома, която мечтае да се задоми, въз-

дъхне и си каже: е, нѣмамъ си нито тенджера, нито огняще! Но като се ожени, набави си тенджери, паници, вилици, лъжици и въ продължение на 20 години толкова много нѣща си набавя, че едва съ нѣколко коли може да ги прѣнесе. По този начинъ хората прогресиратъ, прогресиратъ и най-послѣ клзватъ: наредихме се вече. Да, кжщата си наредиха, но умътъ си разредиха, сърцето си разредиха. Едно врѣме се обичаха, а сега всичко иматъ въ кжщи, миръ обаче нѣматъ.

Нѣкои хора вѣрватъ, че като се помолятъ на Бога, Господъ изведнѣжъ ще имъ даде миръ. Не е ли смѣшно положението, да затвора нѣкой път кепенцитѣ на прозорцитѣ си и да се моля да дойде свѣтлината? Не, свѣтлината всѣкога е текла. Тя не идва, не се вика, не се купува. Има едно нѣщо въ свѣта, което не се вика, не се купува. То е свѣтлината. Има едно нѣщо въ свѣта, което не се придобива. То е любовта. Тя тече. Не се стремете да придобиете Любовта! Който се стреми да я придобие, тя се изгубва. Любовта е въ основата на живота. И малката Любовъ, и голѣмата Любовъ, която влиза въ сърцето, еднакво действуватъ. Вие сега чакате да дойде голѣмата Любовъ, да дойде Христосъ, че съ своята слава да

обгърне свѣта. Никога! Питамъ туй положение вѣрно ли е? То е вѣрно само по отношение на онази пжика, която се развива вжирѣ въ дървото. Когато пжиката е готова да цѣвне, свѣтлината ще се прояви, но това е единъ процесъ на растение. Ако тази пжика е готова да израсне, тя ще израсне, но дали ще цѣвне или не, свѣтлината, и въ двата случая, е една и съща. Значи Богъ, въ своето проявление, въ своята Любовь и сега, и въ миналото, и въ бъдещето е единъ и същъ. Въ Него нѣма еднообразие И стремежътъ на този Господъ, на Когото служимъ, е да ни направи всички щастливи. Защо? — Защото Той самъ по себе си е щастливъ. За този си стремежъ, Той нѣкой път ни причинява най-голѣмитѣ нещастия, за да ни причини щастие. Запримѣръ, нѣкой пжгъ ние сме щастливи, че носимъ една счупена стомна, но не е право това. Казвате: азъ не съмъ толкова будала, да нося онази стомна пълна съ вода, да нося такъвъ голѣмъ товаръ! Но като навлѣзете въ онази пустиня, като нагазите въ онази горещина, онзи, който носи пълната стомна, пийне си малко вода, накваси си гърлото, а онзи, който носи празната стомна, казва: мене ми бѣше леко на ржката, а сега ми е тежко на гърлото. Другиятъ казва: мене

ми бѣше тежко на ржката, но сега ми е леко на гърлото. Тѣй че ние не можемъ да избѣгнемъ известни опитности, известни порядки въ свѣта ще носимъ и празна, и пълна стомна. — Човѣкъ, който носи добродѣтеля е като една брѣменна жена, той трѣбва да страда за тази добродѣтель. Не страдахъ ли за добродѣтеля, която имашъ, ти си безплоденъ човѣкъ. Ако вие искате да минете живота си безъ страдания, вие ще бъдете безплодни хора. До сега азъ не съмъ срещналъ нѣкой човѣкъ, да каже: азъ се много радвамъ, че пострадахъ. Всички казватъ: все на мене ли се дадохатѣзи страдания, кога ще се махнатъ? Е, много лесно.

Вие, като ученици, трѣбва да разглеждате нѣщата разумно. Казвате: вижте онзи, човѣкъ тамъ, какъ си е поправилъ положението! Кой си е поправилъ положението? Това е една самоизмама. Какви съотношения има между онзи, който е поставенъ пръвъ министъръ на България, и онзи, който оре на нивата? По отношение на Бога, онзи, който оре на нивата, заема първо мѣсто, а онзи, който е пръвъ министъръ на България, заема послѣдно мѣсто. По отношение на хората пъкъ това е обратно. Цитамо сега: кое мнѣние е мѣродавно, нашето

или Божието? — Божието. Туй е теоритически, но щомъ дойде до практическия животъ, вие не вѣрвате въ това учение. Я ми кажете, коя жена отъ васъ е благодарна отъ лошия мъжъ, който ѝ е даденъ? Или кой мъжъ е благодаренъ отъ лошата жена, която му е дадена? Че сж лоши, това е нѣщо относително. Лошата жена за едного е добра, за друго го не. Азъ зная жени, които всѣка вечеръ се каратъ съ мъжетъ си, но такава жена, като отиде при своя любовникъ, да ги видите, какъ си гугуцатъ! Азъ зная мъже, които като се върнатъ при женитъ си, постоянно се каратъ съ тѣхъ, но като отидатъ при любовницитъ си, да ги видите какъ си гугуцатъ! Защо ставатъ тия нѣща? Този мъжъ не бѣше за тази жена, и тази жена не е за този мъжъ, обаче майката и бащата на-караха този мъжъ да вземе тѣхната дъщеря, или тѣхниятъ синъ да вземе тази дъщеря. Слѣдоватено, тѣ съпоставятъ нѣщата тѣй, както Богъ не ги е съпоставилъ. Имаме двѣ разумни същества, които не сж съпоставени правилно. Ходя азъ, значи слѣдствцето върви слѣдъ причината.

Сега за мене не е важно да изпасямъ вашитѣ недъзи. Цѣлятъ свѣтъ. цѣлятъ нашъ духовенъ животъ е потопенъ въ тия недъзи. Азъ ви наблюда-

давамъ, и гледамъ по нѣкой пѣть, като направя едно прѣдложение, вие казвате: е, това нѣщо само тѣй се говори. Учителътъ иска само тѣй да ни занимава, но и Той не може да го приложи. Не, Божествениятъ животъ трѣбва да се приложи абсолютно, нѣма никакво извинение, нито за мене, нито за васъ. Който го приложи, Любовта може да дойде у него, а който не го приложи, Любовта не може да дойде у него и нѣма да му се даде никаква сила. Има едно същество въ свѣта, което не може да се подкупи съ нищо. Това същество е Богъ. Него можемъ да го подкупимъ само по единъ начинъ. — Когато сме разумни и добри. Когато можемъ абсолютно да изпълнимъ Неговата воля, Той е готовъ да направи всичко заради насъ, но изгубимъ ли това, ние изгубваме всичкото Негово благоволение. Не сме тѣй силни да обърнемъ волята Божия въ обратна посока.

Всички вие сте ученици, подвизавате се, всички сте кандидати за небето. Но ако ви попитатъ, какъвъ е смисълътъ на живота, ще кажете да станемъ безсмъртни, да бъдемъ граждани на царството Божие. Е, питамъ: какво изисква сега Богъ отъ насъ? Ще кажете: не знаемъ. Приложили ли сте туй, което Богъ изисква отъ насъ? Нѣкой ще ка-

же: азъ зная. Можешъ ли да лнаешъ туй, което никога не си опиталъ? Ако азъ нося въ джоба си захарь, но никога не съмъ я опиталъ, ще зная ли какво нѣщо е захарьта? Е, какво нѣщо е захарьта? Бръкна въ джоба си, кажа: ето на! Ами ти опиталъ ли си я? Не ми трѣбва да я опитвамъ, азъ я имамъ въ джоба си. Е, какво нѣщо е добродѣтеля? — Бръкни въ джоба ми. Джобоветѣ на сегашния свѣтъ сж пълни съ добродѣтели, и като ги бутнешъ, изваждатъ ги. Не, не, въ моя джобъ вне не може да намерите нито една бучка захарь. но като дойдете въ моя домъ, ако сте жадни, като ви дамъ една чашка вода, ще пиете и ще опитате нейната сладчина. Иначе нѣма да видите захарьта. Всичката моя захарь е потопена въ водата. Ние не можеамъ да туримъ добродѣтеля въ джоба си. Не, не можете да я турите въ джоба си, нито може да я отдѣлитѣ отъ живота си. Добродѣтелята е непрѣрывно свързана съ самия животъ, не може да се отдѣли отъ него. Ако нѣкой иска да отдѣли добродѣтелята отъ живота, той ще си причини най-голямъ мотъ нещастие. Нѣкой иска да направи добро и да го види. Не се стремете да видите доброто, което сте направили. Ако искате да знаете, чати това,

което сте направили е добро, повикайте единъ вашъ приятель, дайте му да пие малко отъ вашата вода, да опита тази сладчина. Ако той е доволенъ, радвайте се на това, че вашата добродѣтель е вжтрѣ въ вашия животъ. Да опрѣдѣля мисълта си по-конкретно. Питамъ сега: кое положение е по добро? Дойдешъ у дома, нагостя те, и слѣдъ като те нагостя, да кажа въ себе си: е, да си отиде този човѣкъ, не го искамъ повече. Или като ми дойдешъ на гости и те нагостя добрѣ, да ти кажа: радвамъ се, че дойде. Какъ сж дѣцата, жената? А не слѣдъ като разбогатѣте да ви кажа: радвамъ се, че дойдохте, приятно ми е. Защо? Защото като сте разбогатели, има какво да взема отъ васъ. Не, въ истинската добродѣтель и Божия Любовь, като дойдешъ при мене, азъ трѣбва да почувствувамъ една радостъ и да си кажа: благодаря, че този приятель ми дойде днесъ на гости. Да чувствуваме, че посѣщението на единъ мой приятель е посѣщение отъ Бога. Това е истинското пожелание, което трѣбва да храня къмъ всѣки едного отъ васъ. Не да ви казвамъ въ очитѣ, че се много радвамъ, за дѣто дойдохте въ къщата ми, но като пзлѣзете отъ моя домъ, да съ обърна къмъ Бога и да благодаря, а вие да почувству-

вате единъ вътрѣшенъ мпръ, една дълбока радостъ. Тѣй да почувствувате това посѣщение, като че Богъ ви е посѣтилъ. Защо? — Защото моятъ отношения къмъ Бога сж правилни, и отношенията на Бога между насъ сж правилни. Азъ съмъ заблѣзалъ, дойде пѣкой да ме посѣти, но нѣкога нѣмамъ физическа възможность да го приема, на земята сме, и той като си излѣзе, остава недоволенъ, махне така съ ръка. Той трѣбва да си каже: азъ съмъ много доволенъ, благодаря на Господа, че Учителътъ днесъ не ме прие. Ами защо сте недоволни? Мислите ли, че ако азъ излѣза при васъ, мога да ви дамъ това което искате? И безъ да излѣза при васъ, пакъ мога да ви дамъ това, което искате. Ами че азъ имамъ копчета. Бутна едно копче, и почва да тече отъ него. Трѣбва ли да ви дамъ чашка? Сега вие ще кажете: моля, питайте Учителя, благоволява ли да пия отъ тази вода? Не само една чаша, но и хиляди чаши можете да пиете. Щомъ сте дошли до тази чешма, може да пиете колкото чапки искате. Щомъ пиете азъ ще кажа: тия ученици сж много умни, и Господъ благоволѣ къмъ тѣхъ.

Това е външната страна на живота. И задачата въ живота ни е да бъдемъ доволни въ да-

дниия моментъ, и като се обърнемъ къмъ Господа, да кажемъ: Господи, ние сме благодарни отъ всичко. Това е цѣлѣта ми, къмъ която искамъ да насоча ума ви. Това е правилната философия, която разрѣшава всички въпроси. Ти си търговецъ, изгубилъ си нѣщо. Благодари за това. Туѣ, което си загубилъ, то не е загубено, то е една печалба. Да кажемъ, че ти си жена. Мажъ ти не те приема добръ нагрубява те. Че това е едно добро положение. Ами че какъ! Той ти казва: ти цѣлиятъ день ходишъ, кждѣто трѣбва и не трѣбва, обикаляшъ тукъ-тамъ. Защо не се връщашъ дома си? Защо хойкашъ толкова? Ти ще му кажешъ: какъ смѣешъ да ми казвашъ така? Ами че неко си казва какво-то иска! Ти се сири и си кажи: чакай да видя, какво иска да ми каже Господъ днесъ чрѣзъ устата на моя възлюбенъ. Азъ казвамъ така: има възлюбени, които вършатъ волята Божия. Има възлюбени, които не вършатъ волята Божия. Има възлюбени, които сж добри и разумни. Има възлюбени, които не сж добри и разумни. Ако твоятъ възлюбенъ е разуменъ, той нѣма да ти каже, защо ходишъ да хойкашъ, но ще ти каже: азъ се безпокояхъ за тебе, обаче като те видѣхъ, успокоихъ се и се радвамъ много, че се върна въ къщи.

Жената — също. Докато мъжътъ го нѣма, тя дига шумъ. но като си дойде, казва: много се радвамъ, че дойде; бѣхъ започнала да се тревожа за тебе, но всѣчко ми мина вече.

Гледамъ нѣкои критикуватъ, казватъ: тия ученици не живѣятъ по Бога. Я ми кажете, какъвъ е вашиягъ идеалъ! Азъ ви казвамъ: има само единъ начинъ за живѣене по Бога. Като видя единъ ученикъ, да ми стане тъй приятно! Не сж погрѣшките, които трѣбва да видя въ него. Нѣма какво да го подозирамъ. Всѣки ученикъ си има една слаба страна. Нѣкой върви бавно, като охлювъ. Трѣбва ли да го осаждамъ? Ще го погала, ще му кажа: нѣма нищо. Той ще ми каже: сега азъ съмъ като охлювъ, имамъ врѣзистествия, ржѣ нѣмамъ, крака нѣмамъ, но очитѣ ми сж високо. Единъ день, когато ми израстнатъ ржѣгѣ и краката, ти ще видишъ какъвъ ученикъ може да стане отъ мене! Сега да приведа този символъ. Когато единъ ученикъ разбере Истината въ абсолютната смисълъ, неговитѣ ржѣ сж израснали вече. Когато единъ ученикъ разбере Добродѣтелта въ абсолютната смисълъ, неговитѣ крака сж израснали вече, и той може да ходи. Това значи да имашъ ржѣ и крака, и съгѣхъ да разрѣшавашъ въпроситѣ. Сега ти си тъ-

женъ, животътъ ти се обезсмислилъ. Ами защо? Богъ е Любовь. Свѣтътъ е илъченъ съ благородни сърца. Не мислете, че само грѣшници има въ свѣта! Добритѣ хора въ свѣта прѣобладаватъ, гѣ господарствуватъ, но не се проявяватъ. Сега нѣкои казватъ: свѣтътъ е стачалъ лошъ. Не, лошигѣ хора, въ сравнение съ добритѣ, сж по малко, но понеже тѣ се проявяватъ, то се виждатъ навсѣкждѣ и тѣхната миризма се разнася навсѣкждѣ. Добритѣ хора господствуватъ въ свѣта. Знаете ли това! Сега на васъ трѣбва да ви държа цѣла проповѣдь, да ви доказвамъ, че сже добръ. Нѣкой казва азъ съмъ толкова добъръ! Не, не казвай тъй, но кажи: Богъ, който живѣе въ мене е добръ и догодѣтеленъ. Единъ плодъ, който е почина да зрѣе на слънчевата свѣлина, не може да бѣде лошъ. Една душа, въ която Богъ визираща своята свѣлина, не може да бѣде лоша.

Сега, ние се намираме въ съборнитѣ дни. Всѣка година имаме съборъ. Какво пѣщо е съборътъ? Съборътъ може да го правятъ добритѣ и разумнитѣ души. Когато се събератъ тѣши хора съборъ има ли? — Нѣма съборъ. Онѣзи, които живѣятъ въ Любовта, може да направятъ съборъ. Онѣзи които живѣятъ въ Мъжествата може да

направятъ съборъ. Онѣзи, които живѣятъ въ Истината, може да направятъ съборъ. Онѣзи, които живѣятъ въ Правдата, може да направятъ съборъ. Онѣзи, които живѣятъ въ Добродѣтелята, може да направятъ съборъ. А онѣзи, които не живѣятъ въ тия добродѣтели, за тѣхъ никакъвъ съборъ не съществува. Следователно, щомъ живѣемъ въ закона на Любовта, ние сме на съборъ.

Единъ день Богъ ще ви изведе отъ този свѣтъ и ще ви запознае съ онѣзи братя, които вие не знаете. Нѣкой пътъ искате да знаете, какво нѣщо е небето. Гуй считате за идеалъ. Постарали ли сте се да видите, какво нѣщо е небето, дали е мѣсто или състояние? Небето е общение на разумни същества, които живѣятъ въ единение, които се радватъ единъ на другъ, и които не могатъ единъ безъ другъ. Всички живѣятъ за одного, и единъ живѣе за всички. Понеже тѣ сж толкова разумни, то и тѣхната външна обстановка на небето е най-красивата, и тѣхното състояние е по възможность най-идеалното, което може да съществува. Общение на разумни души! Нѣма да правя нѣкакви изводи да ви доказвамъ, че сте добри. Азъ зная, че всички сте добри, но не сте проявили своята добродѣтель. Всичка сте разумни, но

не сте проявили своята разумност. Вие чакате, като онѣзи дѣца, по настроение, и казвате: ако имамъ настроение, ще го направя. Волѣтъ казва: „Азъ ще ора на господаря си когато ме бодне съ остенъ“. Това значи настроение, но то не е законъ на свободата. Ние трѣбва да правимъ доброто безъ настроение.

Та, днесъ сме събрани за какво? Азъ днесъ ви събрахъ само за едно правило. То е първото и най-важното правило. Когато ви дойде единъ братъ или една сестра въ къщи, които и да сѣтѣ, като си излѣзатъ, да обърнете очитѣ си нагорѣ къмъ Бога и да кажете: Господи, много ти благодаря, че ми изпрати този братъ или тази сестра. Този день, недѣлниятъ, ви събрахъ само за това правило. Нѣма по красиво правило отъ него! У васъ има особ на философия. Като ви дойде нѣкой братъ, вие казвате: този братъ е дошълъ за пари при мене. Вие сте чудни! За пари дошълъ! Ами, ако онзи апашъ дойде въ къщата ти съ своя револверъ и ти каже: хайде, скоро отваряй! Скоро давай това-онова! И вие изваждате сандѣка си, давате каквото ви иска и казвате: слава Богу, че съ малко се разправихъ. Е, този братъ дошълъ безъ револверъ и ти казва: моля ти се,

братко дай ми нѣщо! Кое е по-хубаво, да дойде съ револверъ или безъ такъвъ? Не, въ закона на посѣщението най-първо има слѣдното нѣщо: ако единъ братъ е дошълъ по волята Божия, той нѣма да вземе нищо, той ще даде нѣщо. Който посѣщава той трѣбва да внесе нѣщо. Това е истинското посѣщение. Щомъ посѣтя единъ домъ, трѣбва да внесе нѣщо. Отивамъ ли да взема нѣщо, това не е посѣщение. Щомъ слънцето изгрѣва и ни посѣщава, какво правя то? — Дава ни своята свѣтлина и не взима нищо.

Днесъ искамъ да направите едно посѣщение по новото правило, безъ никакво изключение. Обезателно ще го направите, но не ви заповѣдвамъ. Азъ ви казвамъ сега какъ да направите посѣщението — съ двѣ вериги и съ товаръ, или безъ вериги, но съ товаръ, или безъ вериги и безъ товаръ. Може да изберете едно отъ тритѣ положения. Азъ всекога прѣдпочитамъ бозъ вериги и безъ товаръ. Та, казвамъ: отъ невидимия свѣтъ, отъ Божествения свѣтъ днесъ има издадена една заповѣдь до ученицитѣ: да направите едно посѣщение безъ вериги и безъ товаръ. Този день ще отивае само на едно мѣсто, а не на двѣ. На едного отъ васъ ще направите едно посѣщение. Сега

може да кажете: Какво иска да каже Учителътъ. Символически ли говори, какъ да Го разберемъ? — И буквално, и символически, и по смисълъ. Ще посѣтите днесъ нѣкого — нищо повече, Е. прѣдсгавете си сега, че ще направите едно посѣщение. Или пъкъ на васъ ви направятъ едно посѣщение. Като дойде този приятелъ при тебе, ти ще излъзешъ и ще си кажешъ: защо е дошълъ? Не, гой ще остави нѣщо у васъ, и при това най-хубавого. Ще направите туй, което не сте правили до сега. Ще занесете най-хубавото нѣщо, което имате. Ако имашъ само една ябълка, нея можешъ да занесешъ, но най-хубавата.

И тъй, днесъ ще направите най-малкия опитъ. Ще направите едно посѣщение, дѣто обичате, дѣто се разбирате. Идущата седмица ще ви събера и ще ви попитамъ за посѣщението, което сте направили. Кждѣто искате може да отидете, било между приятели или външни, но посѣщение ще направите. Това е една задача. Да не направите така, обаче, че една сестра, запримѣръ, да я посѣтятъ 10 други сестри. Кждѣто отидете, за този день вне ще бъдете пръвъ и последенъ въ този домъ. Ще гледате слѣдъ васъ да не дойде нѣкой другъ да развали работата, Не, вне ще бъдете пръвъ и по-

слѣденъ. Като си отидете, ще гледате работата ви да е завършена и за васъ, и за вашия братъ или вашата сестра, които сте посѣтили. Тази задача е трудна дѣйствително, но може да се разрѣши. Трудниѣ задачи сж приятниѣ задачи въ свѣта. Тия трудности сж отзадъ, не сж отпрѣдъ. Тѣ ще вр тласкатъ. Това е едно налѣгане. Ще имате налѣгане отзадъ, и колкого налѣгането е по-голъмо, толкова и движението е по-голъмо, и обратно. Разбрахте ли правилото? Туй е свещено правило

Ние сме вече въ втората половина на годината. Правилата, които ще ви се даватъ за въ бъдеще, ще бждатъ отъ другъ характеръ И тъй, ще започнемъ отъ туй свещено правило, съ туй посѣщение. Но вие ще кажете: дали мога да го направя? Като го направите пъкъ, ще си кажете: какъ го направихъ? Не се смущавайте! Като излѣзете отъ единъ домъ, дѣто сте направляли посѣщението, не мислете какъ сте го направили. Слѣдъ залѣзъ слънце, когато блѣснатъ всички наши лампи по градоветѣ, ще могатъ ли да се сравнятъ съ слънчевата свѣтлина? Не, това сж само задъгалки. Ако тази ваша сестра, която посѣтите, е била тжжна, скръбна, животътъ ѝ се безсмислилъ, и сѣтъ като направите посѣщението тя се зарадва,

и като дойде друга нѣкоя, тя все се радва, значи вие сте била първата. Този, който носи радостъ, миръ, той е първ ятъ. А този, който стнема радостъа, мира, той е последниятъ, който е дощълъ. Първиятъ трѣбва да донесе радостъ, миръ отъ Божествения свѣтъ. И тъй тѣзи посѣщения ставатъ. Ако днесъ се отворятъ така сърцата ви, вие ще направите сполучливо посѣщението си.

Сега, коя е моята скрита мисълъ, защо ви карамъ да направите това посѣщение? Азъ ви карамъ да направите този опитъ, защото днесъ отгорѣ ще ви посѣтятъ. Тия които дойдатъ отгорѣ да ви посѣтятъ, ще ви кажатъ: моля искаме да ни придружите да посѣтимъ поне единъ домъ, да видимъ какъ живѣятъ хората тукъ на земята! Ако направите това посѣщение, то ще бѣде Божествено защото само когато Богъ присѣтствува може да направите посѣщението. Човѣкъ не може да върши нѣкое добро дѣло, ако Богъ не присѣтствува въ него. Проявата на всѣка добродѣтель, проявата на всѣка Мъдростъ, Правда и Истина, всичко туй се дължи на Бога, Който дѣйствува въ насъ. И когато Той дѣйствува, ние трѣбва да се радваме, че Той е започналъ своето велико дѣло. Започне ли го, Неговото дѣло е завършено, защото нѣма по-голяма сила отъ Него.

И тъй, сега да ви кажа: тия приятели — екскурзианти отъ невидимия свѣтъ ще дойдатъ, ще направятъ едно посѣщение, и като се върнатъ назадъ, нека иматъ едно добро въспоменание за васъ. Тѣ помнятъ, и много нѣща помнятъ. Като дойдатъ единъ нѣтъ, тѣ ще дойдатъ и втори, и трети нѣтъ. Като дойдатъ, тѣ носятъ много хубави нѣща съ себе си. Писанието казва: „Дѣто е духътъ, тамъ е и свободата“.

И тъй, за васъ е потрібна една вътрѣшна обнова. Тѣй, както до сега сте вѣрвѣли, то е било хубаво, но то е едно шаткаво положение, то е положение на двоумѣние, дали съмъ въ правия нѣтъ или не. дали ще бѣда спасенъ или не. Всичко това е падане — ставане, падане — ставане. Такъвъ е животътъ, но има нѣщо по-хубаво и по-красиво въ свѣта. Единъ день ще видите, какво нѣщо е Божието лице, къмъ което ангелитѣ отправятъ погледитѣ си. Виждали ли сте онова лице, на което сж написани всички велики добродѣтели? Виждали ли сте онази велика душа, отъ която изтича всичкото щастие, всичкото Блаженство въ свѣта? Ако единъ день бихте погледнали на това лице, вие бихте паднали съ лице къмъ земята и бихте казали: Господи, ние не извършихме Твоята воля.

Като погледнете на това лице, у васъ ще се създаде единъ вътрѣшенъ импулъсъ и ще кажете: Господи, ние сега разбрахме, какво нѣщо е да се живѣе по закона на Любовта! Има едно лице скрито въ свѣта! То е лицето Божие. Казва псалмопѣвецътъ „Гледай Господа прѣдъ себе си!“

И тѣй, ще обърнете душата си, ще подигнете ума си, ще подигнете сърцето си къмъ това священо лице! Има свещени нѣща въ свѣта. Всичкитѣ тия сегашни форми на живота, всичкиятъ сегашенъ редъ на нѣщата ще изчезне, и въ ума ви ще дойдатъ хубави и красиви нѣща, каквито до сега не сж дохождали. Цѣлиятъ сегашенъ редъ ще се изжѣни И вашитѣ братя и сестри ще се явятъ съ такива сърца, каквито не сте виждали, нито очаквали. Тѣ ще иматъ благородни и възвишени сърца. Иде това врѣме, то не е далечъ. Тогава всички ще бъдете радостни и весели. Кога? — Днесъ, днесъ е Божествениятъ день. Ама утрѣ може ли да бжде това? Да, щомъ е днесъ, може да бжде и утрѣ. Днесъ, утрѣ, прѣзъ всичкитѣ вѣкове, прѣзъ хилядитѣ години, Богъ ще се прояви. Това ще бжде едно благо за вашата душа, защото още нито единъ отъ васъ не е ималъ условия дъ живѣе тѣй, както трѣбва. Ще дойде день, когато вне ще се-

дите подъ вашата смокиня, безъ да се плашите. Нѣма да има страхъ въ свѣта. Ще се ползувате отъ плодовѣтъ на вашия животъ. Всѣки ще мисли, ще разсъждава, ще се радва, ще живѣе, ще работи за Бога, ще има всички условия, всичко онова, което неговата душа пожелае. Той ще бѣде радостенъ и веселъ, и животътъ му ще има смисълъ. Този день е сега. Тогава нѣма да има стари, всички ще бѣдатъ млади. И 120 годишниятъ старецъ ще бѣде младъ, ще припка като младъ момъкъ, нѣма да има това набръчкано лице.

Разбрахте ли ме сега? Азъ не искамъ много да ме разберете. Като ме разберете малко, достатъчно е. Въ Божествения законъ, човѣкъ като се хване за покета, върви. Божественото въ човѣка е въ състояние да промѣни цѣлия ходъ на нѣщата.

Бесѣда, държана на 24 августъ, 1924 г. — 6¹/₂ ч. с.

Правила на разумния животъ.

Т. м.

Ще ви прочета отъ 18 глава на Матей, отъ 18-ти стихъ надолу.

„Истина ви казвамъ: каквото вържете на земята, вързано ще бжде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бжде на небето“.

Вързване и развързване може да прави само разумниятъ човѣкъ. Само вѣщиятъ лѣкаръ може да лѣкува.

„Пакъ ви казвамъ, че двама отъ васъ, ако се съгласятъ на земята, за всѣко нѣщо, което би да попросятъ, ще имъ бжде отъ Отца моего, който е на небеса; защото дѣто сж двама или трима събрани въ мое име, тамъ съмъ азъ посрѣдъ тѣхъ“.

Значи, за да се даде прошение и да се отговори на това прошение, трѣбва да има най-малко двама души. Събирания между хората може да ставатъ само чрѣзъ закона на Любовта. По другъ начинъ събирания между хората не могатъ да ста-

ватъ. Думата „събиране“ въ български езикъ не е толкова изразителна, но понеже нѣма друга подобра дума, и съ тази минава.

Тогазъ пристъпи Петъръ при Него и рече: „Господи, до колко пѣти, ако ми съгрѣши братъ ми, да му прощавамъ? До седемъ пѣти ли?“ Казва му Исусъ: „Не ти казвамъ до седемъ пѣти, но до 70 пѣти по седемъ“.

И прощаването става пакъ по закона на Любовта. Не можешъ да простишъ нѣкому, докато не го обичашъ, и докато не те обича. Ако нѣкой мисли, че може да прощава безъ любовь, лъже се. И онзи, който иска да го простятъ, трѣбва да иска да го простятъ по закона на Любовта. Въ нѣ отъ закона на Любовта прощение не може да има. Това категорически трѣбва да го знаете! По кармическия законъ, кой каквото върши, ще го намѣри, а Божествениятъ пѣтъ е законътъ на Любовта, чрѣзъ който кармата се смекчава. Значи, за хората на грѣха има само единъ начинъ, той е мелницата, а за хората на Божията благодать, това е растенето. Това сж два процеса. Ако си грѣшенъ, въ мелницата ще те турятъ, това е въ реда на нѣщата. Ако си праведенъ, въ земята ще те хвърлятъ.

„За това царството небесно е уподобено на човѣкъ царь, който поиска да прѣгледа смѣтката съ слугитѣ си. И когато начала да прѣсмѣтва, докараха му единъ длѣжникъ отъ 10,000 таланта“.

Числото 10, въ този смисълъ, както Христосъ говори, не показва само колко е голѣмъ дългътъ, но то показва и единъ завършенъ цикълъ. Единъ човѣкъ не може да продължава своитѣ грѣхове задъ 10-тѣхъ. Повече отъ 10 пѣти не можешъ да грѣшишъ. Като направишъ едно прѣстъпление 10 пѣти, слѣдъ 10-ия пѣтъ вече ще те хванатъ.

„И понеже нѣмаше да ги плати, повелѣ господарьтъ му да продадатъ него, и жена му, и дѣцата му, и всичко, що имаше, и дългътъ да се плати. Падна, прочее, слугата, кланяше му се и думаше: Господи, имай търпѣние къмъ мене, и ще ти платя всичко. И смили се господарьтъ на тогози слуга, пусна го, и прости му заема“

Това е отношението на Бога къмъ хората. Отъ тукъ се вижда, какъ Богъ прощава. Какви сѣ отношенията на хората помежду имъ, ще видите отъ това, какво прави този слуга, на когото господарьтъ прости дълга.

„Но щомъ излѣзе гози слуга, намѣри едного отъ съслужителитѣ си, който му бѣ длъженъ 100 пенязи, улови го та го давѣше и казваше: плати ми това, що ми си длъженъ! Падна, прочее, съслужителтъ му на нозѣтѣ му, молѣше му се и казваше: Имай търпѣние къмъ мене, и всичко ще ти платя. Но той не щѣше, но отиде, затвори го въ тъмница, доклѣ да плати дълга.

Често вие си задавате въпроса: защо между насъ ставатъ такива работи, защо Господъ не ни благослови? Какъ ще ни благослови? Ако вътрѣ въ сърцето ти има една дисхармония, ако вътрѣ въ умѣтъ има една дисхармония, ако вътрѣ въ волята ти има една дисхармония, благословението не може да дойде. Ти може 100 пѣти да посаждашъ на пѣтя плодни цървета, но тѣ нѣма да изникнатъ.

„И като видѣха съслужителитѣ му това що стана, твърдѣ се наскърбиха; и дойдоха та казаха на господаря си всичко, що стана. Тогазъ го повика господарѣтъ му и каза му: Рабе лукави, всичкиятъ онзи дългъ ти простихъ, понеже ми се примиоли. Не трѣбваше ли и ти да помилвашъ съслужителя си, както помилвахъ и азъ тебе? И разгнѣви се господарѣтъ му, и прѣдаде го на мъчителитѣ. локлѣ па заплати всичко. шо му бѣ плъ-

женъ. Така и Отецъ мой небесни ще стори съ васъ, ако не простите отъ сърце на брата си прѣгрѣшенпята му“.

Въ този стихъ всички се спиратъ само върху физическата страна на онѣзи постъпки, които ставатъ въ живота. Физическиятъ прѣстѣпленія не сж толкова важни. Когато се говори за прѣстѣпленія, подразбиратъ се такива прѣстѣпленія, които човѣкъ извършва едновременно и въ третѣ свѣта.

Азъ слѣдя отъ редъ години, какви сж вѣрванията на нѣкои отъ ученицитѣ. Тѣхнитѣ вѣрвания не почиватъ на една здрава основа. Здрава основа наричамъ, когато единъ човѣкъ при всички тѣ условия на живота не измѣня вѣрванията си, не измѣня поведението си. Може да дойдатъ мъчнотии, може да дойдатъ изкушения въ живота, и клончетата на едно дърво може да се прѣвиватъ, може да опиратъ чакъ до земята, но ако това дърво, т. е. този човѣкъ не се прѣчуши, той има почва, има основа.

Сега азъ ще ви попитамъ: мислите ли вие, че сте най-важнитѣ личности въ свѣта, на които цѣлото небе и Господъ трѣбва да обръщатъ внимание? Нѣкой път вие си давате такава важность, че като се молите Богу и не ви се отговори, каз-

вате: какъ тъй! Не. молитвата е само потикъ на Любовта, а ти чрѣзъ насилие изисквашъ да ти се даде нѣщо. Това не е любовъ. Сега, въ сѣврѣ-
менитѣ християни има два вида молитви. Единитѣ сж молитви на голѣма смѣлость. Воля трѣбва да има човѣкъ, да изесква, да настоява, тъй казва Писанието. А другитѣ молитви сж молитви на страхъ. Ние се молимъ за другитѣ, а тѣ се мо-
лятъ за насъ. Като че Господъ нѣма да слуша всѣки едного отъ насъ, като се помоли, ами ще трѣбва другитѣ да се молятъ за него. Това сж извратени понятия, които вѣрующитѣ иматъ.

Азъ говорѣ само за ученика. Той трѣбва да се подчинява само на закона на разумната Любовь. Въ тази разумна Любовь влиза едно отъ слѣднитѣ качества: ученикътъ жертвува всичко за Бога. Щомъ жертвува всичко за Бога, то не значи, че се отрича отъ живота. Той се отрича отъ своя животъ, а приема Божествения животъ. Сега нѣкой ще каже: какъ да се отрека отъ своя животъ? Нима мислите, че ако единъ вълкъ се откаже отъ своя животъ и възприема живота на човѣка, той изгубва своя животъ? Ами че ако този вълкъ всѣки день хойка по горитѣ и го прѣследватъ съ пушка, та може ли да се сравни живота му съ живо-

та на единъ човѣкъ? Вие не искате да се откажете отъ вашия животъ, но кажете ми, въ какво седи хубостъта на вашия животъ? Хубавото въ живота си ние ще го намѣримъ въ нѣкоя наша добра постѣпка, или въ нѣкое наше добро дѣло, което е произлѣзло отъ Любовта. Тамъ като дойдемъ, това е единъ оазисъ въ живота ни. Вие може да дадете нѣкому 10 или 20,000 лв., можеда му направите една къща, но това още не е добро. Тѣзи пари, които давате, тѣ сж останали отъ баща ви, вие още не сте работили за тѣхъ.

За ученицитѣ има едно правило: когато дойде нѣкой да ти иска пари и заемъ, ти трѣбва да му дадешъ тия пари, които си изработилъ самъ. Нѣкой ти иска 150 лв. Ти трѣбва да работишъ най-малко 10 дни за тѣхъ, за да му ги дадешъ. Азъ мога да бръкна въ касата и да му дамъ и 100,000 лв., но ще си създамъ карма. Слѣдователно, добро е само това, което е излѣзло отъ нашиятъ ржцѣ. Затога, докато не се научите да работите и отъ труда си да давате, всичко друго направено не е добро.

Днесъ се проповѣдва едно учение на лѣнност. Майкага проповѣдва едно учение на дѣщеря си, казва ѝ: ти гледай да се оженишъ за нѣкой бо-

гата човѣкъ. Защо? — За да стане лѣнива. Бащата проповѣдва на сина си едно учение, казва му: ти гледай да се оженишъ за нѣкоя богата мома. Защо? — За да стане лѣнивъ. Тѣ ще се ожениятъ и ще научатъ дѣцата си на сѣщото. Това е учение на паразитство. То е произлѣзло отъ паразититѣ. Ще каже нѣкой: азъ съмъ завършилъ своето развитие. Щомъ си завършилъ своето развитие, ти трѣбва да бждешъ на небето, а не на земята. Щомъ си на земята, ще работишъ, а щомъ не искашъ да работишъ, ще отидешъ на небето. Работа наричамъ това, когато човѣкъ е свободенъ, нѣма букаи, работи съ ума си, работи съ сърцето си, работи и съ волята си. Волята, това е най-разумното нѣщо въ човѣка. Ако вие спазвате тия положения, ще може да работите разумно.

Сега, вие по нѣкой път се съединявате, за да вършатѣ търговия. Нѣкой ще дейде да те убѣждава да се съюзите: хайде да с сдружимъ, ние ще имаме голѣма печалба. Вие се съгласите, но видишъ, не мине много врѣме и изгубите 100 — 200,000 лв. Кой е виновенъ? — Лакомята. И онзи, който лѣже, е виновенъ, както и онзи, който върва. И единиятъ, и другиятъ сѣ лакоми. Единиятъ казва: слушай, азъ зная, ще спечелимъ тол-

кова хиляди. Другиятъ му повѣрва. Като сбъркатъ, казватъ: ти ме вкара въ тази работа. Не, ти ме вкара въ тази каша! Едно нѣщо искамъ отъ васъ: нѣма да работите за пари. Ще работите честно! Когато дойде нѣкой и ви каже: вземете тази работа, тя ще ви даде печалба 100% — не я приемайте! Дойде ли нѣкой и ви прѣдложи нѣкоя работа, като ви каже, че тя ще ви даде 10% печалба приемете я! Търсишъ ли много, ще изгубишъ. Азъ слѣдя и въ търговията. Всички лакомни търсовци все сж изгубили. Достатъчно е да имашъ 10% печалба. Искашъ ли повече, въ всичкитѣ си работи ще забатачишъ. Ако си музикантъ, но искашъ много да ти платятъ, ти ще забатачишъ, музикантъ не можешъ да станешъ. Ако си проповѣдникъ, но искашъ да ти се плати, ти ще забатачишъ, проповѣдникъ не можешъ да станешъ. Има нѣкои жени, които искатъ много отъ мъжетѣ си. Такава жена не може да стане жена. Нѣкой мъжъ сжщо иска много отъ жена си. Не, малко ще искашъ отъ жена си. Ако всѣка сутринъ тя взима легена и ти полива да се измиешъ, ти благодари на Бога, че и това с направила. Считай това нѣщо за привилегия и повече отъ нея прѣзъ деня не искай. Ако тя има готовността това да

стори, ти ѝ благодари; повече тя не може да направи. Защото, нѣкоп жени могатъ да кажатъ на мъжетъ си: я слушай, вземи си ле ена тамъ и се измий! Сега, нѣкоя сестра казва: е, азъ нищо не искамъ отъ мъжа си, азъ съмъ свободна, независима, нищо не му дължа. Не, азъ считамъ, че най-хубавото, което тя може да направи е да вземе легена и да полѣе на мъжа си. Красиво е това! Ще кажешъ: за това ли се оженихъ, да му поливамъ? Е, хубаво, той за това ли се ожени, да те облича? Не си говедо, не си волъ. Само тѣхъ така гледатъ. Турятъ имъ юларъ и хайде на нивата! Върнатъ се отъ нивата, свалятъ имъ юлара, вкаратъ ги въ дома и тамъ ги нахранватъ. Само говедата се гледатъ, а жена или мъжъ не се гледа. Ще изхвърлите тѣзи купешки форми отъ главата си — жена да гледа мъжа си, или мъжъ да гледа жена си. Една жена, като дойде въ дома на мъжа си, да му каже: азъ мога само да ти полѣя да измиешъ ржцѣтъ и лицето си, нищо повече! Това е 100%, което тя може да направи. Тѣй трѣбва да се прѣпоръча тя. Когато дойде нѣкой момъкъ да иска дъщеря ви, майката трѣбва да каже: моята дъщеря не може много нѣщо да направи, тя може само да ти полѣе. Ако си съгласенъ

на това, вземи я, ако не си съгласенъ, остави я, тя си е за насъ. А сега, като дѣйде младиятъ зетъ, майката казва: нашата дъщеря знае много нѣщо, тя знае кѣща да върти, знае туй — онуй. „Е, празна Мара тѣпанъ била!“ Младитѣ моми все кѣщи уреждатъ, но до сега не сѣмъ видѣлъ нито една жена, която да знае кѣща да урежда.

И тѣй, въ братството ще приложите този законъ. Азъ искамъ отъ васъ да вземете легена, малко водица и да полѣте на мѣшетѣ си За единъ ученикъ туй е най-малкото, което трѣбва да направи.

Отъ кждѣ произтичатъ у насъ всичкитѣ погрѣшки? — Отъ многото изисквания. Ние изискваме много. Напримѣръ, ние изискваме всичкитѣ хора да бѣдатъ много добри. Но какво нѣщо е човѣкъ да бѣде много добъръ? Ние изискваме всичкитѣ хора да бѣдатъ много любезни. Но какво нѣщо е човѣкъ да бѣде много любезенъ? Азъ мога да накарамъ всѣки одного отъ васъ да бѣде много любезенъ. Я вижте онзи бѣдниятъ човѣкъ колко е любезенъ прѣдъ богатия bankerъ! Любезенъ е той, но тази любезность е актѣорство; иска да вземе пари отъ него. Я вижте онзи, когото биятъ, какъ се моли, вика: баща да ми си, майка да ми

си, пусни ме. Азъ нѣма да забравя това! Да, но това не е убѣждение. И съ васъ е така. Като поставятъ нѣкого на тѣсно, казва: азъ ще посветя живота си въ служене на Бога, но като минатъ мъжнотитѣ, казва: е, то сж глупави работи! И слѣдъ туй вие ще си кажете, че нѣкои нѣща сте ги надрасли, че тѣ не сж за васъ. Не, азъ ви казвамъ, че поливането на рѣцѣтъ никога нѣма да отживѣе врѣмето си, никога нѣма да го надраснете. И яденето пѣ този свѣтъ никога нѣма да го надраснете. Ако нѣкой дойде и проповѣдва, че въ този свѣтъ може безъ ядене и безъ пиене, това не е право. Докато хората сж живи, ще ядатъ и ще пиятъ. Какво ще ядатъ? — Хлѣбъ. Какво ще пиятъ? — Вода. Ще пиятъ нѣкои: какво трѣбва да ядемъ? — Само хлѣбъ ще ядете, понеже само хлѣбътъ се жертвува. Единственото растение, което напълно, съзнателно се жертвува, това е само житото. Сжщо така се жертвуватъ ячемика, царевичата. Крушитѣ, ябълкитѣ и другитѣ плодни дървета само на половина се жертвуватъ. Тѣ казватъ: ще изядешъ само външното, а другото ще посадишъ. Слѣдователно, ученикътъ трѣбва да яде само онѣзи растения, които отъ любовь сж пожертвували

своя животъ. Може да прослѣдите това и да видите резултатитѣ. Ако ядете месо, ще видите резултатитѣ отъ него. То не е пожертвувало своя животъ. Ако ядете сирене и други нѣкои храни, също ще укажатъ извѣстно влияние. И тѣ не сж пожертвували своя животъ. Може да ядете тѣзи храни, но тѣ не могатъ да създадатъ у васъ едно чисто тѣло, не могатъ да създадатъ у васъ единъ благороденъ умъ.

Сега, разбира се, като се подига въпроса за вегетарианството, подига се и въпросътъ, каква храна трѣбва да ядете. Азъ съмъ ви казалъ, че въ школата основниятъ законъ на яденето е Любовта. Споредъ туй правило, никой ученикъ нѣма право да седне да яде безъ Любовь. Ако нѣмашъ любовь въ сърцето си, не яжъ! Нѣмашъ ли любовь въ душата си, гнѣвенъ ли си малко, не яжъ! Стой и не яжъ до тогава, докато туй лошо разположение изчезне и придобиешъ разположение и благодарностъ къмъ Бога. Ако турите туй правило въ приложение, ще видите, какъ законътъ работи, и ще видите, дали ще има бolestи. Ние имаме право да ядемъ само въ закона на Любoвта. Дойде ли Любoвта, цѣлото небе отваря сърцето си, и докато то се радва, ти мо-

жешъ да ядешъ. Както една майка се радва, когато види, че дѣтето ѝ яде, така и всички ангели, всички други сѣщества на небето се радватъ. Но когато седнемъ да ядемъ безъ любовь, небето затваря всичкитѣ си врати, и ние сме въ положение на прѣстѣпници.

Сѣщиятъ законъ ще приложите и по отношение на доброто. Искашъ да направишъ добро, не го прави безъ любовь! За ученицитѣ давамъ слѣдното правило: дойде нѣкой да ти иска нѣщо. Не бързай да му дадешъ изведнѣжъ! Не изхвърляйте още вашитѣ стари правила, дръжете си ги, но приложете новитѣ, да видите какво ще ви дадатъ. Докато не дойде у васъ онзи вѣтрѣшенъ любовенъ потикъ да дадешъ, не давай! Ама той може да ти каже: азъ искамъ, не мога да чакамъ! Който дойде съ насилие, той не е нито братъ, нито ученикъ. Когато дойдемъ до положение да дадемъ, всѣкога, вѣтрѣ въ себе си трѣбва да изпитваме радость, че сме изпълнили волята Божия, защото ние не сме господари на нищо въ свѣта. Ти си овчаръ. Дойде нѣкой, каже ти: дай ми една овца! Ще си кажешъ: чакай, азъ ще се помоля, докато дойде Божественото въ мене, и като дойде то, тогава ще разбера да дамъ, или да не дамъ. Защо? — Защото този

животъ на овцата не е мой. Ако дамъ тази овца съ любовъ, тя ще отиде на мѣстото си, И този, комуто я дамъ, нѣма да я заколи.

Отъ какво произтича тази вжтрѣшна натегнатостъ у васъ? Азъ я наричамъ приструвка. Забелезвамъ, у всинца ви има една приструвка, Нѣкой се мъчи да се покаже това, което не е. Ученикътъ трѣбва да бѣде крайно естественъ! Никаква приструвка! Приструвката иде много естествено. Даже и най-малкитѣ бубулечки се приструватъ. Въ тѣхъ има и приструвки и лицемѣрие. Положението на единъ ученикъ, обаче, трѣбва да бѣде много естествено, да нѣма никакви приструвки. Напримѣръ, запитватъ нѣкого: какъ си? Казва: азъ съмъ много добръ днесъ. — Не си много добръ. Най-първо, ти като синъ, излѣзе тази сутринъ отъ дома си и не даде цѣлувка на баща си, на майка си и казващъ слѣдъ това, че си много добръ. Да, защото надигна толкова пари. Жената излѣзе, напусне мъжа си, казва: много добръ съмъ. Мъжътъ излѣзе, напусне жена си, казва: много добръ съмъ. Това сж празни думи. Христосъ казва: „За всѣка празна дума ще се даде отвѣтъ“. На ученика не се позволява да говори празни думи! Като кажешъ, че си много добръ, то значи, че си по-долу

отъ добръ. Какъ си? Ще кажешъ: добръ съмъ. Като кажешъ, че си добръ, туй трѣбва да го почувствуващъ вътрѣ въ себе си. Ако азъ съмъ добръ, ще ти прѣдамъ отъ моето добро, ще ти прѣдамъ този Божественъ импулъсъ. Ако вие, слѣдъ като дойдете въ едно събрание, сте добръ, ще прѣдадете туй добро като една струя на всинца. Тази сутринъ, напимѣръ, вие не сте много добръ. Питамъ сега: какво можете да извършите, като не сте добръ? Ама ще кажатъ нѣкои: ние имаме желанието. Добръ, разберете закона! Ако имате една верига направена отъ такива малки звена, малки халчици, и да кажемъ, че $\frac{3}{4}$ отъ халкитѣ сж много здрави, а $\frac{1}{4}$ не сж здрави, питамъ тогава: здравината на здравитѣ халки може ли да се тури въ дѣйствиe? Ако има даже една халка, която не е здрава, силата на другитѣ не може да се тури въ дѣйствиe. И когато дойдемъ въ едно общество, сжщиятъ законъ работи и въ него. Дисхармонията на едно сжщество може да наруши хармонията на всички други и да спре работата. И сега цѣлиятъ невидимъ свѣтъ е заетъ да ремонтира всички тѣзи халки, които не влизатъ въ работа. И на земята тогава ще останатъ само тѣзи хора, които може да образуватъ една здрава верига и да бждатъ

изпълнители на волята Божия. А сега, напримѣръ, нѣкой отъ васъ се събератъ съ единъ православенъ и не могатъ да се разбератъ. Но азъ виждамъ, че и много братя отъ туй братство нѣматъ допирни точки. Сега мислите ли, че Богъ е човѣкъ? Вие казвате: каквото Учителѣтъ каже. Добрѣ, Учителѣтъ казва: „Я стани ти, Иване, и си кажи урока!“ Стане Иванъ, не го знае. „Я ти стани, Драганчо!“ Става той, не го знае. Е, дигне този-онзи, нѣкой не си знае урока. Казватъ: втори пѣтъ ще го научимъ — повтарятъ го. Да допуснемъ, че втория пѣтъ $\frac{3}{4}$ отъ ученицитѣ го знаятъ, а $\frac{1}{4}$ не го знаятъ. Мислите ли, че вие, които не знаете урока си може да го вземете отъ другитѣ? Има нѣщо, което не може да се вземе на заемъ. То е знанието. Знанието самъ трѣбва да го придобиешъ. То е такова нѣщо. И Любовта сжщо, на заемъ не се взима, на заемъ не се дава. Нѣкой казва: азъ искамъ да ме любишъ. Да те любя ли? На какво основание? Любовта не признава никакъвъ законъ. Онзи, който иска да го любятъ е лошъ човѣкъ — нищо повече. И всичкитѣ прѣстѣпления произтичатъ отъ тамъ. Любовта съществува като единъ факторъ, като една срѣда, въ която ние живѣемъ. Тя се проявява цѣлокупно. И ние каз-

ваме, че Богъ е Любовь. За Божията Любовь нѣма никакви граници, но както на свѣтлината можемъ да туримъ граници, така и на Любовьта можемъ да туримъ граници, да се не проявява. Слѣдователно, нѣма да изисквашъ да те обичатъ, но ще прѣмахнешъ всички прѣпятствия, за да се прояви Божията Любовь въ тебе. И когато ти проявишъ своята любовь къмъ другитѣ, тогава и тѣхната любовь ще се прояви къмъ тебъ. Богъ очаква нашата любовь. Защо? — Защото Той първо ни е възлюбилъ. Богъ е изпратилъ Своята Любовь къмъ насъ, и всѣки може да я прояви. Любовьта любовь ражда! Често вие казвате: Учителтъ не ме обича. Вие говорите една лъжа. Така казватъ много сестри, много братя, много отъ ученицитѣ. Това е една квадратна лъжа. Азъ съмъ я слушалъ много пжти и казвамъ: отъ такива ученици нищо не може да стане. Чудно! — не ви обича Учителтъ. Нѣкой учителъ казва: ученицитѣ ми не ме обичатъ. Това е другата лъжа. Учителъ, който очаква да го обичатъ ученицитѣ му, не е на правъ пжтъ. Той трѣбва да изпълни закона на Любовьта, т. е. да изпълни волята Божия. За мене най-важно е волята Божия. Волята Божия, това е най-красивото! Нѣма по-красиво нѣщо отъ красивия свѣтъ! Нѣма по-красиво нѣщо отъ Божествената Любовь!

Сега вие мислите все дребнави работи, все сте неразположени духомъ. Азъ зная, че всѣко неразположение крие едно прѣстѣпление въ сърцето. Всички неразположения на хората днесъ произтичатъ отъ прѣстѣпления, които сж извършили спрѣмо душитѣ си. Нѣкой казва: ужасно съмъ неразположенъ. Защо си неразположенъ? — Прѣстѣпление си извършилъ. Мъчишъ се. — Прѣстѣпление си извършилъ. Туи прѣстѣпление може да е съзнателно, може да е и несъзнателно, но то е прѣстѣпление. Задъ всѣко едно прѣстѣпление седи едно мъчение. Тѣй седятъ истинскитѣ факти въ свѣта. Когато дойде страданието въ умния ученикъ, той знае защо идва, и ще се стреми да отмахне причинитѣ на това страдание. Защо страдаме? — Защото туряме прѣпятствия на Божествения Духъ, Който живѣе въ насъ, ограничаваме Бога въ себе си. И Той, за да ни накара да бъдемъ послѣдователни въ живота си, ни причинява страдания — иска да ни застави да вървимъ въ правия пътъ. Ето защо страданията идватъ отвътрѣ.

Сега, нѣкои говорятъ за Любовта. Любовъ, която може да произведе умраза, любовъ ли е? Храна, която може да произведе болестъ, храна ли е? Вода, която като пиешъ увеличава жаждата

ти, вода ли е? — Не е. Пари, които се даватъ и не могатъ да ти услужатъ, пари ли сж? — Не сж. Азъ бихъ желалъ между васъ да има образци на искреностъ, чистосърдечие. Знаешъ ли какво значи една такава душа! Искрена, чистосърдечна душа! Гледамъ нѣкой отъ васъ, погледне, но погледътъ му не устоява, веднага сваля очитѣ си. Погледне ме нѣкой, скрие се. Ако азъ съмъ една хубава, красива картина, ще оставя да ме гледатъ хората, турентъ съмъ на показъ. Ако азъ съмъ единъ прѣстѣжникъ и хората ме гледатъ, казвамъ: такава е волята Божия, нека ме гледатъ! Ама прѣстѣжникъ съмъ билъ! Нищо, гледайте ме, вземете образецъ отъ менъ. Ако пъкъ азъ съмъ единъ образецъ на Любовта, ще кажа: гледайте ме, вземете примѣръ отъ мене!

Ние сега искаме да вървимъ по стѣпките на Бога, на тази велика Любовь. Нѣма по-красиво нѣщо отъ това! И туй красивото въ насъ, то е изражението на Бога. Обаче, всичко това ние забравяме, забравяме, че сме излѣзли отъ Бога и си казваме: само Богъ ли може да се прояви? И азъ мога да се проявя. И тогава ние минаваме за много красиви, за много гениални, за много умни хора, и каквото искаме, направляме.

Сега вие ще кажете: - всички тия нѣща ние сме слушали. Но кажете единъ лесенъ пѣтъ за Любовта! Е, щомъ искате лесния пѣтъ, ще дойдете при мене, азъ имамъ една оканица, ще ви налѣя отъ нея тѣй, както виното се налива, и ще се свърши работата. Но туй, което се налива, то се и изпразва. Виждали ли сте онѣзи магнетически стрѣлки, като се прѣкарва прѣзъ тѣхъ токъ, какъ се намагнетизирватъ? Да, намагнетизирватъ се, но слѣдъ врѣме изгубватъ туй си свойство. Туй магнитно свойство не е като у единъ изворъ, да изтича постоянно.

Сега азъ ви говоря върху този въпросъ, за да ви избавя отъ външни влияния. Вие всички се влияете отъ свѣта. Дойде при мене една сестра, която ходила въ странство и ми казва: е, това чужденцитѣ сж идеални хора, любезни. Идеални хора били! Не е така. Германцитѣ били идеални хора. Англичанитѣ, американцитѣ били идеални хора. Зная ги азъ, Тѣ и за насъ като пишатъ казватъ, че сме били идеални хора. Да, идеални сме. Идеалнитѣ хора въ Англия, това сж бобъ на зърно! Идеалнитѣ хора въ Америка, това сж бобъ на зърно! Идеалнитѣ хора въ Германия, това сж бобъ на зърно! Идеалнитѣ хора сж малцина. Не е

достатъчно само да сж по форма добри, но по постъпки да сж тъй както Богъ иска. И тогава въ вашия умъ се заражда мисълта: е, ако сж малцина идеалнитѣ хора. тѣ трѣбва да живѣятъ само на небето. Небето е създадено и за много хора, и за малко хора. Добритѣ хора, макаръ и на земята да живѣятъ, трѣбва да търпятъ, тѣ знаятъ, че всичкитѣ хора единъ день ще станатъ идеални, то е въпросъ само на врѣмето. Въ дадения случай, за насъ важи всеки единъ да стане идеаленъ. То е смисълътъ на живота. Щомъ станете идеални, въ вашия умъ и въ вашето сърце ще бжде поставенъ онзи великъ законъ на Любовта, чрѣзъ който може да работите. Трѣбва да бждете разумни, да работите за вашитѣ ближни. Мислите ли, че онази майка, която трѣбва да роди едно дѣте, не трѣбва да има знания? Ами че за да можешъ да прѣобразишъ естеството на своята дъщеря. трѣбва да знаешъ какъ да прѣобразишъ това естество.

Сега, мнозина сж ми давали съвѣти какво трѣбва да правя, какъ трѣбва да постъпвамъ. Азъ имамъ цѣла книга, въ която съмъ записалъ съвѣтитѣ, които сж ми давали. Казватъ: тъй трѣбва да направя Учителътъ, този трѣбва да изпиди, онзи да изпиди, че да прѣврати братството. Че

това не е леща да го прѣчистишъ! Чистенето, това е едно велико изкуство! Само Любовта може да те очисти. Само Мъдростата може да те очисти.

Ученицитѣ на новото учение мислятъ, че това учение нѣма приложение въ живота. Въ новото учение ще държитѣ онѣзи методи, които природата има. Когато природата иска да искара старото месо, тя не го изхвърля изведнѣжъ, а работи отдолу, отвжтрѣ. Тя държи старото месо отгорѣ, а отдолу туря ново, и когато новото единъ день може да издържи, изхвърля вече старото. Вие може да имате стари навици, които нищо не струватъ, но гледайте да създадете нови навици, които да измѣстятъ старитѣ. Но, ако нѣмате нито единъ новъ навикъ, по-добрѣ си дръжете старитѣ, макаръ и лоши навици. Лошиятъ навикъ е за прѣдпочитане, отколкото никакъвъ.

Тия нѣща, които сега говоря сж повтаряни, но тѣ не сж влѣзли въ съзнанието ви. Нѣкой пѣтъ Божественитѣ думи ви засѣгатъ механически, а нѣкой пѣтъ ви засѣгатъ органически. Всѣка една Божествена дума трѣбва да влѣзе въ съзнанието ви.

Да допуснемъ сега, че вие сте болни, имате нѣкаква болка въ краката си, имате ревматизмъ.

Вървите изъ пѣтя и куцаге. По едно врѣме виждате, че двѣ мрави се даватъ. Защо сге видѣли тѣзи двѣ мрави? Ако вие се спрете да разтървете тия двѣ мрави и слѣдъ това станете, ще видите, че болестъта отъ крака ви е изчезнала, нѣма я. Господъ ти казва: „Причината на твоята болка е въ тѣзи мрави. Видишъ ли ги? Не бѣди лакомо като тѣхъ“. Защо него день куцашъ? — Ти мислишъ да направишъ едно прѣстѣпление, но Господъ ти казва: „Вижъ тѣзи мрави, тѣ сж вжтрѣ въ тебе. Разтърви ги, и болката ще ти мине“. Нѣкой пжтъ отивашъ нѣкждѣ, коремътъ те боли, но виждашъ, че двѣ сесъри се скарали, дърпатъ се помежду си. Ако ти вземешъ участие въ тѣхния споръ, коремътъ ти нѣма да те отболи, но ако влѣзешъ между тѣхъ и ги примиришъ, коремътъ ще те отболи, затова те пратиха между тѣхъ. И Писанието казва: „Гледайте, каго се хапите единъ другъ, да не заболѣете“. Защо мнозина отъ васъ заболѣватъ? — По тази причина именно, скарватъ се. Ние трѣбва да гледаме въ нашето общество да нѣма никакви болести. Болеститѣ, нещастията и даватъ все отъ неспазване Божия законъ. Тѣзи нѣща сж провѣрени отъ хиляди години. Вие казвате туй е казано много пжти, но тази работа тѣй ще си върви. Нѣма да върви тази работа тѣй.

Сега, 923 и частъ отъ 924 години ние ги свършихме, Кажете ми, какъ мислите да прѣкарате 924 г. и частъ отъ 925 г., пакъ по старому ли? Не бързайте да ми отговорите! Попитайте се вътрѣ въ себе си! Нѣкои ще ми кажатъ, че ние искаме да се изправимъ. Това не зависи отъ васъ. Единствениятъ отговоръ азъ мога да дамъ за себе си. Ако ме попитатъ, азъ ще кажа: напълно ще изпълня волята Божия, ще се съединя съ Него, ще бъда послушенъ, и каквото Богъ е вложилъ вътрѣ въ мене, това ще направя. Ще постъпя споредъ своята разумность.

Послѣ, азъ искамъ да извадя отъ васъ друго едно заблуждение. Има нѣща, които даромъ не се даватъ. Човѣкъ по благодать се спасява, но по благодать не се усъвършенствува. Има нѣща, които на заемъ не може да ги дадете. Ти не можешъ да дадешъ на заемъ твоя умъ. Ти не можешъ да дадешъ на заемъ твоето сърце. Ти не можешъ да дадешъ на заемъ твоята воля. Ти не можешъ да дадешъ на заемъ твоята душа и твоя духъ. По никой начинъ не можешъ да ги дадешъ на заемъ. Ако би далъ на заемъ своя умъ нѣкому, ти би извършилъ най-голѣмото безумие. Отъ силата на своето знание което си

придобилъ, ти можешъ да покажешъ начинъ, какъ си го придобилъ, какъ е станало твоето растене, но нѣма да го извадишъ и дадешъ другиму. Нѣкой казва: нали трѣбва да се пожертвуваме? Кое се жертвува въ този свѣтъ? — Само физическото може да се жертвува. Азъ мога да дамъ една каша, една дреха, но същественото въ мене, моята добродѣтель, не мога да я дамъ на заемъ. Схващате ли дълбоката мисль? Има нѣща, които не могатъ да се дадатъ на заемъ.

Друго заблуждение, въ което изпадате е слѣдното. Дойде нѣкоя сестра или братъ при васъ, и ти почвашъ да се сравнявашъ, той ли е по-добъръ или ти, той ли е по-уменъ или ти. Това е най-глупавото! Ако искашъ да се сравнявашъ съ съ нѣкого, сравнявай се съ единъ ангелъ или съ единъ адептъ, но какво можешъ да се сравнявашъ съ твоя съученикъ? Запримѣръ, той може да знае по-добрѣ математиката, но ти ще знаешъ историята повече. Той знае да свири на цигулка, но ти можешъ да дигашъ единъ чувалъ отъ 100 кгр. на гърба си. Слѣдователно, въ какво е прѣимуществото му? Той ще свири на цигулка, но чувалътъ не може да дига. Щомъ дойде до чувала, той казва: моля ти се, помогни ми да го дигна! Дойде ли

до цигулката, той я взима и започва да свири. За другъ нѣкой казвате: той е ясновидецъ. Е хубаво, какво има въ ясновидството, което може да го подигне? — Ясновидството е само въведение. Този който е ясновидецъ трѣбва да бѣде мѣдрецъ, да употрѣби на мѣсто своето ясновидство. Ако той може да употрѣби туй ясновидство само за зло, какво прѣимущество има въ него? Слѣдователно, дарбитѣ иматъ смисълъ само въ една душа, която е съвършена. Душата трѣбва да бѣде съвършена всѣки моментъ въ своитѣ дѣйствия. Има съвършенство въ дѣйствия, има съвършенство и по естество. Въ стремежитѣ си, въ всички свои посещения, азъ трѣбва да бѣда съвършенъ, всичкитѣ си енергии азъ трѣбва да насоча къмъ една и съща посока.

(Учителятъ се обръща къмъ стенографитѣ и казва:) Тѣзи сестри и този братъ, които пишатъ тукъ, какво придобиватъ? Тѣ на книга сж го нашили, но вътрѣ не сж го нашили. На книгата става много лесно. Вижъ, написахме го, казватъ, каквото каза Учителятъ, всичко е схванато. Не е схванато въ ума вътрѣ не е написано, въ сърцето не е написано. Казвате: азъ разбрахъ Учителя. Да, разбрали сте ме толкова, колкото тѣ. На

книгата е написано, много добръ е разбрано тамъ, но важно е, дали е разбрано въ ума, въ сърцето. Тѣзи слова сж Божествени, и Господъ изисква отъ васъ да ги имате не на книга, но да сж написани въ сърцата, и въ умоветѣ ви. Нѣкой отъ васъ казва: чакай да ти кажа азъ, какво казва Иоанъ въ 4 чл. 6 стихъ: „И тамъ имаше кладенецъ Якововъ. Исусъ, прочее утруденъ отъ пътъ, седѣше така на кладенеца; а часътъ бѣше около шестъ. Идва нѣкоя си жена отъ Самария да начерпи вода. Казва ѝ Исусъ: дай ми да пия! Казва му жената самарянка: „Какъ, ти, който си юдеинъ, искашъ за пиене отъ мене, която съмъ жена самарянка?“.

Е, знаешъ ли защо Христосъ седѣше на кладенеца? — Трѣбваше да дойде тази жена тамъ, да каже Христосъ нѣколко думи, защото, ако не бѣше тя, нѣмаше да ги чуемъ. Мислите ли сега, че това е право тълкувание? Христосъ е дошълъ при този кладенецъ да си поразсещава, а тази жена идва случайно и завързва съ Христа единъ много обикновенъ разговоръ. Не е много важенъ този разговоръ. Христосъ седналъ до кладенеца. Какво прѣдставлява кладенецътъ? — Кладенецътъ е човѣшкото сърце. Ти можешъ да дойдешъ до

младенеца и да го видишъ. Христосъ ѣмза „Моя ти се, понеже азъ съмъ патникъ, ги иматъ вжжъ, тай ми малко отъ твоята водаца“! Защо иска Христосъ отъ нашата водаца? Да види какъвъ е нашиятъ животъ.

И тази жена казваше на Христа: „Какъ смѣешъ да говоришъ съ мене, не знаешъ ли, че не е позволено на юдеинъ да говори съ самарянка“?

Туй не е разбирање на въпроса. Христосъ взима поводъ отъ тия нейни думи, за да ѣобясни дълбоката исгина. Като ви тълкувамъ тази истина, за мене е важно, дали като дойде Христосъ ще Му дамъ отъ моята вода, до колко съмъ приложилъ туй учение въ живота си, т. е. до колко моето и Божнето съзнание сж въ съприкосновение. До колкото съмъ приложилъ туй учение, до толкова моето съзнание може да бжде въ съприкосновение съ Божието съзнание.

Азъ ви гледамъ по нѣкой пжтъ, вие сте само въ съмнѣния свързани. Какво е съмнѣнието?— То е признакъ на невѣжество. Нѣкой пжтъ вие казвате: Учителътъ направи една погрѣшка. Не, не знаешъ, дали съмъ направилъ погрѣшка. Азъ съмъ Учителъ, хвана единъ ученикъ, кажа му: ти си взелъ паритѣ на еди кого си. Дай му ги! Не, не

сѣмъ ги взетъ. Хващамъ ржката му, извивамъ я и казвамъ на другия ученикъ: вземи си паритѣ! Казвашъ: ами защо съ насилце, а не съ любовъ? Дѣйствиувамъ съ любовъ, той не взима отъ дума, а паритѣ трѣбва да излѣзатъ отъ джоба му. Но който начинъ сѣ влѣзли, по този начинъ трѣбва да излѣзатъ. Питамъ сега: тази постѣпка права ли е или не е права?

Сега другото положениѣ. Да допуснемъ, че този ученикъ нѣма ржцѣ, нѣма крака и седи. Азъ брѣкна въ джоба му, за да извадя паритѣ. Има ли въ това нѣщо противорѣчие? — Нѣма. Какъ влѣзоха тия пари въ джоба му, като нѣма ржцѣ и крака? Значи другъ ли е турилъ въ джоба му. Ако единъ ги туря, другъ има право да ги извади. Единъ параходъ, който се товари въ България и отива за Англия, кой ще го разтоварва тамъ? — Английскитѣ хамали. Питамъ: гдѣ е тукъ прѣстѣпленieto, че не го разтоварватъ български хамали, а английски? Между тия параходи има договоръ. Българскитѣ хамали ще го натоварятъ, а английскитѣ ще го разтоварятъ. Всѣка добра постѣпка се познава по свойтѣ крайни резултати. Ако има зло въ свѣта, то се дължи на незавършени работи. Има зло въ свѣта, ко-

ето само по себе си не е зло. Прѣдставете си, че азъ съмъ слуга при единъ господарь, който има много хубави чинии отъ най-чистъ, най-финъ фарфоръ. Азъ единъ день нося тия чинии и изпусна една отъ тѣхъ, счуя я. Има ли нѣкакво морално прѣстѣпление въ това? Нѣма. Чиниитѣ сж човѣшки изобрѣтения. Не ето отъ гдѣ ще дойде грѣха. Ако азъ се уплаша, ще прибѣгна до лъжата и ще кажа: азъ не счухъ чинията. Грѣхътъ идва съ лъжата. Азъ трѣбва да кажа: счухъ една чиния и ще я купя. Слѣдователно, въ свѣта има постѣпки, които не носятъ никакви морални послѣдствия.

Тамъ, въ края на 18-та глава се казва: „Ако не изпѣлнимъ волята на нашия Отецъ споредъ закона на Любовта, Той ще постѣпи съ насъ тъй, както ние постѣпваме съ своитѣ ближни“. Мислите ли, че ако ви убие единъ обикновенъ човѣкъ или единъ царски синъ, че ще има нѣкаква разлика? За убития е едно и сѣщо, дали царскиятъ синъ го убива или нѣкой простъ селянинъ. Нѣкой казва: азъ направихъ едно прѣстѣпление, но за да изкупя нѣкого. Не, не, свѣтътъ съ прѣстѣпления не се изкупва! Казвате: може нѣкой пѣтъ прѣстѣплението да служи като едно

изкупление. Не, въ Божия законъ не е така. Богъ не иска дѣла на прѣстѣпления.

Друго положение. Вие не можете да надмогнете злото въ свѣта. Нѣма никаква сила, която може да го надмогне, освѣнъ доброто. Единствената жива сила, която може да тури граница на злото, това е доброто, понеже доброто е по-силно отъ злото. Не положите ли доброто като основа, всичкѣтъ ви усилия ще отидатъ на празно.

Сега, прѣзъ тази година, която още не е довършена, трѣбва да работите съзнателно. Отъ толкова години вие търсите Господа. Нали? Нѣкой отъ васъ сте приемали Неговата свѣтлина, но тази свѣтлина се явява и изчезва. Божествената свѣтлина у васъ не е още непрѣривна. Нѣкой казва: азъ намѣрихъ Господа, но слѣдъ нѣколко дни го гледамъ, той е духомъ неразположенъ. Отпадите ли духомъ, не сте намѣрили още Господа. Божествената свѣтлина е непрѣривна. Явяването на тази свѣтлина у васъ е само единъ проблескъ отъ Божествената свѣтлина, която пропиква въ сърцето и умъ ви. Вие още не сте добили онѣзи методи, чрѣзъ които Божествената свѣтлина да е постоянна. Божествената свѣтлина трѣбва да бѣде постоянна. Това е стремежътъ ви. Щомъ Божестве-

ниятъ Духъ е у васъ, тогѣва много лесно ще се смѣнятъ всички неразположения, които имате, и лесно ще оправате вашитѣ работи.

Сега, хармонията въ тази школа не може да се създаде по закона на насилието. Хармонията всѣкога произтича само отъ закона на Любовта. И азъ, отъ толкова години проповѣдвамъ не обикновената любовъ, а абсолютната Божия Любовъ. Въ школата азъ имамъ нѣкои ученици, които ме надминаватъ въ нѣщо. Тѣ сж два вида, двѣ категории ученици. Първата категория ученици сж тия, които като отидатъ нѣкъдѣ на гости, искатъ да имъ постелятъ чисти чаршафи, казватъ: ние спимъ на легла съ чисти чаршафи, дѣто никой не е спалъ на тѣхъ. Освѣнъ това, вие трѣбва да знаете, че ние сме вегетарианци, мазнини не ядемъ, ние сме особени хора. Заповѣдватъ тия ученици, даватъ разпореждания. Въ туй отношение тия ученици ме надминаватъ.

Втората категория ученици сж тия, които, като отидатъ нѣкъдѣ на гости, казватъ: ние постимъ днесъ, не искаме нищо да ядемъ, да пиемъ, не искаме да ви правимъ никакво главоболие. Такова разпореждане имаме. Този човѣкъ си казва: блазѣ на тия хора! Но той си мисли, казва си:

Учителѣтъ имъ яде, ученицитѣ не ядатъ. Въ туй отношение тия ученици ме надминаватъ.

Хубаво, щомъ нѣкой иска да спи на чисто легло, той трѣбва да си носи чаршафитѣ. Искане да яде чиста храна. Той трѣбва да си носи ориза и житцето и самъ да си го вари. Това значи, че почистъ човѣкъ отъ него нѣма. Щомъ позволявамъ другъ да ми вари храната, тя е опетнена вече. Азъ самъ трѣбва да си варя ориза, житото. Самъ трѣбва да си постиламъ леглото, самъ трѣбва да си изпирамъ чаршафитѣ. Постилатъ ли го другитѣ, отиде та се не видѣ. Не, слушайте, азъ съмъ по-уменъ отъ васъ. И азъ спя на чисто легло, но спя само на леглото на Любовта. Като влѣза въ нѣкоя къща, азъ питамъ: вашето легло изтъкано ли е отъ Любовта? — Не е изтъкано. — Тогава, извинете ме, моятъ грѣбъ е толкова деликатенъ, че ако лежа на вашето легло, ще се стопя. Въ туй отношение, азъ бихъ желалъ, всинца да спите само на леглото на Любоовта! Ами че когато ти постелятъ чисто легло, седналъ ли си да благодаришъ на Бога за това чисто легло? Усѣщашъ ли въ този моментъ, че си примиренъ съ Бога, че си примиренъ съ цѣлия свѣтъ? Имашъ ли туй съзнание, че си изпълнилъ волята Божия? Можешъ ли

да кажешъ: Господи, дай ми такова съзнание, че утрѣ, като стана, да мога пакъ съ същия устремъ да изпълня Твоята воля? Можешъ ли да се радвашъ, че си изпратенъ на земята, за да изпълнишъ волята Божия?

Въ живота ви има много мъчни въпроси, които трѣбва да се разрѣшатъ тукъ въ школата. Тия въпроси сж между жени и мъже, между майки и дѣщери, между бащи и синове, между братя и сестри и между ученицитѣ. Тия въпроси могатъ да се разрѣшатъ само по единъ начинъ, а именно: да прѣстанете съ вашитѣ съмнѣния! Истината, която азъ ви проповѣдвамъ прѣдъ мене е ясна като слънцето. Сега азъ нѣма да ви казвамъ, че говоря съ Господа. Това е физическо, но ви казвамъ, че тия принципи, които ви давамъ, сж опитани, въ тѣхъ нѣма абсолютно никакво изключение Правилата, които ви давамъ, може да ги приложите безъ никакво изключение. Тѣ сж опитани не само отъ мене, но тѣ сж опитани още въ миналото отъ всички напръднали същества, които днесъ ги прилагатъ. Тѣ сж Божествени начала, които ще се опитатъ и отъ ония, които ще дойдатъ за въ бъдеще. Като приложите тия правила, тѣ ще ви дадатъ резултати. Може да кажешъ тѣй: азъ днесъ съмъ по-

добрѣ. Кажешъ ли така, ще ти дойде нѣкое не-
 щастие. Тѣкмо се подигнешъ отъ леглото и кажешъ:
 азъ съмъ вече здравъ. Кажешъ ли така, ще се
 разболѣешъ. Ами че ти си здравъ! Нѣма защо да
 казвашъ така. Щомъ си въ Бога, ще кажешъ: азъ
 живѣя въ Бога, и въ Бога има пълна хармония.
 Щомъ живѣешъ въ Бога, нѣма да казвашъ, че си
 сиромахъ. Живѣешъ ли въ Бога, имашъ богатство.
 Нѣкой ще каже: защо Богъ не ми изпрати пари?
 Ами че Богъ не е касиеръ та да ти изпраща пари!
 Какъ? Нашитъ пари сж боклукъ! Когато ти потрѣб-
 ватъ пари, ще поискашъ разрѣшение отъ невиди-
 мия свѣтъ да вземешъ кола, на която да натовар-
 ишъ паритѣ, и слѣдъ това невидимиятъ свѣтъ
 ще ти покаже пѣта, по който ще минешъ, за да
 не се разнася тѣхната миризма. Като дойде въпросъ
 до Божията църква, тя отъ **никакви** пари не се
 нуждае! Божественото учение не **се** **нуждае** отъ
никакви пари! Това трѣбва да знаете. Ако **оти-**
дешъ нѣкъдѣ да проповѣдвашъ и вземешъ пари, ще
 си затворишъ носа и ще кажешъ: по необходимостъ
 взимамъ тѣзи пари, за нивата ми трѣбва торъ, но
 за дѣлото Божие нѣма нужда отъ **никакъвъ** торъ.

Христосъ казва: „Не взимайте нито кесия,
 нито тържикъ!“ Кесията, това е сърцето ти. Значи,

Христосъ съ тия думи подразбира слѣдното: като отидешъ да проповѣдвашъ, вземи само сърцето си, не ти трѣбва другъ тържикъ. Ако твоето сърце е сърце на Любовта, дѣто и да отидешъ, пхтьтъ ти ще бѣде отворенъ. Ако онзи цигуларъ свирн отъ сърце, пхтьтъ му навсѣкждѣ ще бѣде отворенъ. Ако онзи ораторъ говори отъ сърце, пхтьтъ му ще бѣде отворенъ. Всѣка работа, която вършишъ отъ сърце, тя принася своитѣ плодове, тя принася своето благословение.

Сега, питамъ ви: съ инѣнието, което сте пвали до сега, какво ви е донесло? Вземете, и въ църквата подържатъ, че въ послѣднитѣ дни ще дойдатъ много лъжепророци, лъжеучители, и се съмняватъ. Какво сж доприпесли тия съмняния? Писанието казва: „Изпитвайте духоветѣ, да разберете отъ Бога ли сж“. — Много добрѣ. Вие чакате да дойде Христосъ, но азъ бихъ желалъ да зная, кон сж признацитѣ, по които ще познаете Христа? Когато дойде свѣтлината, всичко почва да расте. Когато падне влагата, всичко почва да никне, да расте. Когато слънцето грѣе, това показва, че свѣтлината е дошла. Ако дойде Христосъ, ще има повече животъ. Какъ мислите, че ще дойде Христосъ, въ видима форма ли? Видимото, което пмате

е ограничение. Ако азъ ви покажа прѣзъ едно перде прѣста си, вие виждате моя прѣстъ. Е, сега Христосъ показва на свѣта само прѣста си, а тѣ казватъ: този прѣстъ дали е Христовъ или не? — Всичкитѣ прѣсти сж Христови. Само Христосъ има прѣсти, само разумното има прѣсти. Разбирате ли? Палецѣтъ показва Божията воля, показалецѣтъ — благородството, възвишеното, срѣдниятъ — справедливостта, безименниятъ — мъдростта, а малкиятъ прѣстъ — разумнитѣ човѣшки обходи. И тѣй, само Божественитѣ нѣща въ свѣта иматъ прѣсти, а онѣзи нѣща, които не сж Божествени, нѣматъ прѣсти. Като казваме, че имаме ръка и прѣсти, подразбираме нѣщо Божествено въ насъ. Ако нѣкой погледне палеца си и съзнава, че той е изразъ на волята Божия, той е нѣщо Божествено! Като дойде нѣкой да ми поиска нѣщо, азъ ще погледна палеца си, ще подигна ръката си и ще кажа: тукъ живѣе волята Божия, азъ ще я изпълня съ благоговѣние. И съ васъ трѣбва да бжде сжщото

Вие сте хора на настроенията. Има нѣкои сестри и братя, които ми се сърдятъ по нѣкой пътъ. Азъ имамъ единъ маркучъ за онѣзи, които ми се сърдятъ. И бждете увѣрепи, че азъ ще упо-

трѣбя своя маркучъ на общо основание, и като излѣзатъ, ше бждатъ като мокри кокошки. Туѣ е наказанието което мога да дамъ на онѣзи ученици, които се сърдятъ — маркучъ отъ едната, и отъ другата страна. И духовниятъ свѣтъ всѣки день напълно употребява този маркучъ. Днесъ си веселъ, разположенъ, какво богатство искашъ повече? Но като направишъ една погрѣшка, изгубвашъ веселостята си за цѣла седмица. Защо? — Маркучътъ е игралъ отгорѣ ти. Прѣстанете съ съмнѣнията! Ако е до мене, азъ не искамъ да имате съмнѣния. Азъ ви държа демократически, свободно, но трѣбва да изхвърлите съмнѣнията навънъ. Нѣкой пхтъ ученицитѣ ми казватъ: Учителю, не искаме да те гледаме тѣй долу, много слизашъ до насъ. — Ще имате търпѣние, всички сте на земята. Вие всички искате отъ мене единъ особенъ животъ. Азъ мога да живѣя единъ такъвъ животъ, но трѣбва да нѣмамъ никакво съприкосновение съ васъ. Щомъ, обаче, съмъ между васъ, щомъ ме пипате тукъ-тамъ, ще ме видите единъ день, че си събличамъ дрѣхитѣ. Защо? — За да се чисти — цапате ме. Ако съмъ далечъ отъ васъ, тази дреха никоѣ нѣма да я цапа. Тѣзи ваши мисли, тѣзи съмнѣния, които ми нахвърляте, азъ трѣбва да ги

трансформирамъ. Питамъ ви: кому отъ васъ съмъ взелъ 5 пари? Нѣкой пакъ дойде нѣкой и ми донесе туй-онуй като подарѣкъ. Казвамъ: ако си го донесълъ отъ любовъ, не го поменавай даже. И азъ, когато направя нѣщо за васъ, нѣма да кажа, че съмъ го направилъ. Ако направя нѣщо за васъ, мепъ ми е приятно, радвамъ се, че ще се ползувате. Иначе вие излагате Божественото. Ако съмъ единъ изворъ, и вие се ползувате, радвайте се на извора, че е Божественъ. И азъ се радвамъ, че съмъ ви говорилъ Божествени Истини. Единъ день вие ще ме срещнете, и азъ ще ви срещна, но ще ме видите не тѣй, както днесъ. Какво ви казахъ? Словото, което ви говоря ще ви сѣди, но и ще ви благослови, ще ви подигне единъ день. Отъ туй Слово нѣма да се избавите нито вие, нито азъ. Каквото ви кажа, нѣма да се избавите. Такова е Божественото нѣщо. Ние не можемъ да правимъ каквото искаме. Не, азъ правя това, което Богъ иска. Ако азъ правя това, което искамъ, ще бѣда единъ прѣстѣпникъ нищо повече! Искамъ и всички вие да вършите волята Божия, и тогава всичко, каквото пожелаете, ще ви бѣде.

По нѣкой пакъ, азъ ви гледамъ, вие сте уморени, неразположени сте духомъ, спи ви се. Защо?

— Липсва ви нѣщо. Нѣкои братя и сестри заспивать и казватъ: не можемъ да слушаеме. Защо?
 — Липсва ви нѣщо. Пазете се, когато ви се говори или когато се грѣте на слънце да не заспivate! Когато се грѣте на слънце, никога не се спи. Когато Господъ говори, никой не трѣбва да спи! Когато Учителтъ говори, ученикътъ не трѣбва да спи! Заспи ли, ще му дойде нѣкое зло. Амиче усилия трѣбва да правите надъ себе си! Тѣзи причини, които ви заставятъ да заспivate сж вѣнъ отъ васъ. Тѣ идватъ да калятъ волята ви. Има около васъ редъ сжщества, които нарочно отвличатъ вниманието ви, за да взематъ нѣщо. Гнѣвътъ, умразата, невѣрнието, съмнѣнието, това сж все отклонения отъ правия пътъ, за да ви обекратъ.

Сега, дойде нѣкой ученикъ при мене, иска да ме излъже. Какво ще ме излъже единъ ученикъ?
 — Може да задигне пѣкоя книга, може да не си устои на обѣщанието, но нищо не може да вземе, а ученикътъ може да спъне самъ себе си.

Вне вече сте дошли до това положение, до този прѣдѣлъ, дѣто вече не трѣбва да се смущавате, да казвате: няма до сега не сме живѣли

разумно? живѣли сте, но ако този ви животъ не се свърже съ единъ по висшъ животъ, той изгубва смисъла си. Едно езеро въ което не приижда вода, се разваля. Вие трѣбва постоянно да се опрѣсявате. Тази доброта, която имате е малка, правдата която имате е малка. Всички качества, които имате сж малки въ сравнение съ това, което ви е нужно.

Първото, най-сжщественото нѣщо прѣзъ тази година е да имате разумната любовъ. Тази година ще работимъ изключително върху себе си. Яковъ работи 14 години за двѣ жени, и най-после каза на Лавана: „Достатъчно вече съмъ работилъ за тебъ, сега ще работя за себе си“. Така и ние, доста вече сме работили за свѣта. Ще кажемъ на Лавана: „Сега вече ще работимъ за себе си, за своето повдигане, за своето самоусъвършенствуване, да добиемъ онова истинско знание“. Всѣки единъ отъ Васъ трѣбва да прави опити върху знанието, да провѣри до колко има знания. Всички вие имате достатъчно мъчнотии, за да познаете, дали сте на правия пътъ или не. Тѣзи мъчнотии сж турени, за да се опитате. Всѣка една мъчнотия въ свѣта може да я прѣмахнете щомъ се помолите. Тогавя ще видите, дали вашата молитва е послушана или не.

Молитвата ви не трѣбва да бѣде чута само веднѣжъ. Ако единъ пътъ ви се чуе молитвата, не трѣбва да се хвалите съ това. Въ молитвата не трѣбва да има изключение — тя всекога трѣбва да бѣде чута

Сега вие сте дошли до едно мѣсто, дѣто има опасностъ отъ спиране въ живота ви. Тази опасностъ зависи отъ това, че у васъ се явява една духовна гордостъ. Азъ забѣлѣзвамъ вече у ученицитѣ нѣщо такова. У тѣхъ има една особена идея, нѣкои отъ тѣхъ даже искатъ да станатъ учители. На крива висока сте. Да станешъ Учителъ, това не е произведение на единъ животъ. За да станешъ Учителъ се изискватъ редъ процедури. Вие ще видите какъ се става Учителъ. Онзи който ще стане Учителъ, въ небето прѣдвиздатъ за това цѣла процедура. И онзи, който ще стане ученикъ, също ще мине прѣзъ редъ задължения. Вие още не сте разбрали какви сѫ задълженията на ученика и на Учителя.

Азъ казвамъ на единъ ученикъ: слушай, ти нѣма да одумвашъ никого. Той вижда едного и му казва: Учителътъ ми каза да не одумвамъ никого. Но какъ мога да бѣда слѣпъ, като виждамъ погрѣшкитѣ? За мене е безразлично, че се одумвате.

Какво отъ това, че си остриле езицитѣ? За мене важи, като седите въ училището, да не се одумватъ. Ако се одумвате въ врѣмето когато прѣподавамъ лекциитѣ си, ще има прахъ. И тогава, и въ монтѣ, и въ вашитѣ очи ще има сълзи, киханици. Питамъ: такова едно положение разумно ли е? — Не е разумно. По нѣкой пѣтъ, като прѣподавамъ, гледамъ нѣкой отъ ученицитѣ седи и си мисли: Учителътъ говори много хубаво, но защо не накара онзи тамъ да си измѣни живота? Седналъ да ме критикува! Казвамъ: ами ти защо не измѣнишъ живота си? Защо Учителътъ да го накара? Нека той самъ измѣни живота си! За себе си азъ съмъ направилъ много работи, но и всѣки отъ васъ трѣбва да направи нѣщо за себе си.

И тъй, сега азъ искамъ ученици образци! Искамъ вече между васъ да се проявятъ образци! Нѣкои могатъ да бждатъ образци, но пазете се отъ духовната гордостъ! Тя унижава живота. Бждете безпощадни къмъ всѣка една ваша погрѣшка! Не задържайте въ себе си нито една ваша погрѣшка, изнесете я навънъ! Чистете се! Ако искате да ви обичатъ, отъ васъ се иска абсолютна чистота, защото невидимиятъ свѣтъ е много възискателенъ. Ти искашъ да се оженишъ и

жена ти да те обича, но трѣбва да знаешъ, че нейната любовъ зависи отъ духовния свѣтъ. Имашъ дѣца, но тѣ не те обичатъ. Какво ти струватъ тия дѣца, щомъ не те обичатъ? Искашъ да имашъ слуга. Какво ти струва той, ако не те обича и не изпълнява волята ти? Слѣдователно, въ всѣко нѣщо трѣбва да имаме благоволенieto на Бога, та каквато работа и да почнемъ, да имаме Неговото благословение. Сѣмейниягъ животъ има смисълъ само при любовта. Дѣцата иматъ смисълъ само при любовта. Слугата има смисълъ само при любовта. Това трѣбва да поставите като основенъ законъ въ живота си, и отъ туй трѣбва да излиза всичко. Ами че по какво ще се познаемъ, ако и ние живѣемъ като всички хора въ свѣта? Ще кажете: е, то не може, еволюцията въ свѣта е такава. — Не, може, може. Азъ поне знамъ, има между васъ вече такива, които сж нагрѣли. Можемъ да направимъ това нѣщо. Искамъ да бъдете сериозни, но безъ да бждатъ лицата ви продълговати. Лицата ви не трѣбва да бждатъ много дълги, трѣбва да има съразмѣрность въ тѣлата ви. Стане ли лицето по-дълго, човѣкъ харчи повече енергия и фалирва. Стане ли лицето по-широко, човѣкъ натрупва толкова много богатство, че грѣбнакътъ му

може да се строши, и той пакъ фалирва. Тъй че, много дългото лице, и много широкото лице сж врѣдни. Лицето трѣбва да бѣде толкова голѣмо, колкото е опрѣдѣлено въ Божествения планъ съ-отношения има за гова.

И тъй, казва Христосъ: „Така и Отецъ мой небесни ще стори съ васъ, ако не простите отъ сърце всѣки на брата си прѣгрѣшенията му“.

Най-първо човѣкъ трѣбва да си прости своитѣ грѣхове. Ъа себе си ще простишъ! — туй на ричамъ азъ прощение. Ще кажешъ: Господи, всичко туй азъ го направихъ, но обѣщавамъ, че всичко ще поправа. Отъ сега нататкъ азъ ще живѣя тъй, както Богъ изисква отъ мене. Богъ ще живѣе въ мене, и азъ въ Него. Като кажешъ тъй, ще ти олекне. Тъй е въ закона на Любовта. Като казвамъ, че ще живѣя въ Бога, разбирамъ, че ще живѣя въ проявленията на Неговата Любовъ, въ дѣлитѣ на Неговата Мъдрость.

Послѣ, научете се, като говорите, да говорите откровенно. Оставете вашитѣ прѣдисловия въ разговора. Като говорите, най-първо направете една скица и послѣ, като станете по-учени, може да турите сѣнкитѣ. Най-първо направете контуритѣ, а послѣ сѣнкитѣ. За сѣнкитѣ се изисква майсторъ,

който да знае какъ се турятъ. За сега ви трѣбватъ основнитѣ нѣща. Запримѣръ, единъ братъ или една сестра, които иматъ едно хубаво сформировано чело иматъ прѣдимство прѣдъ единъ братъ или една сестра, на които челото не е сформировано. Сега да ви изясня мисльта си, да не се заблуждавате, Онзи, който има пѣдна каска нали има прѣдимства прѣдъ онзи, на когото каската е празна? Единъ има ниви, и другъ има ниви, но на първия нивитѣ сж посѣти, а на другия не сж посѣти. Кой отъ двамата има прѣдимство? — Първиятъ. Сега нѣкой казва: мене не ми трѣбва мисль, не ми трѣбватъ разсждения. Не, разсждавайте или съ ума, или съ сърцето си, но трѣбва да разсждавате. А сега, нѣкои седятъ и спорятъ за какви ли не работи. Азъ единъ день наблюдавамъ двѣ кучета. Седи една кость между тѣхъ. Едното си отворило устата, и другото си отворило устата, гледатъ се, хъркатъ едно срѣну друго. Едното казва на другото: знаешъ ли какви зѣби имамъ? И другото казва: ами ти знаешъ ли азъ какви зѣби имамъ? И двѣтъ се зѣбятъ, а костьта седи помежду имъ. Гледамъ по нѣкой път, двѣ сестри, турили новото учение въ срѣдата — костьта е то, и едната казва: знаешъ ли какво е по-

вото учение? Другата казва: да, но то трѣбва да се приложи. — Е, ти го приложи, та да видимъ. Другата казва: ти го приложи! Не, и азъ ще го приложа, и вие, и всички ще го приложимъ. Азъ не искамъ отъ васъ да приложите туй, което азъ прилагамъ. Вие ще приложите туй, което вие можете и сте длѣжни да го приложите.

Ние въ школата, имаме доста важни въпроси за разрѣшение. Запримѣрь, не е лесно да се образува едно братство. На небето е лесно да се образува братство, но тукъ, на земята, дѣто сте събрани хора съ различни енергии, съ различни характери, хера съ голѣмо мнѣние за себе си — голѣми величия — това не е лесенъ въпросъ. Ами азъ не виждамъ ли, въ какво положение изнадатъ нѣкои отъ васъ. Запримѣрь, нѣкой свършилъ университетъ, а прѣдъ него се изправилъ другъ, който не е свършилъ даже гимназия, и му проповѣдва нѣщо. Този свършившиятъ университетъ казва ами азъ толкова будала ли съмъ, и азъ мога да мисля! Не е така. Ти може да си свършилъ университетъ, а другиятъ да не е свършилъ нищо, но въ дадения случай той стои по-високо. Е, могатъ кракъ е счуценъ и дойде онзи, който не е свършилъ никакъвъ университетъ, но има опит-

ността да прави крака, разбира отъ това изкуство, и ми казва: обърни се отъ тукъ, обърни се отъ тамъ. легни на корема, легни на гърба си. И какво ще правя? Ще го слушамъ. Единъ човѣкъ, който има добро сърце. той има опитностъ въ живота — ще слушамъ, каквото ми каже.

И тъй, днесъ Божиятъ Духъ ще дойде въ ума ви и ще ви донесе една хубава идея. Той хлопа вече. Сега вие ще кажете: туй за кого ли се отнася? Какво иска да каже Учителътъ съ това? За никого не се отнася. Давамъ ви житно зърно да го посѣете, а вие казвате: азъ ли съмъ опрѣдѣленъ да сѣя туй житно зърно? Азъ не съмъ готовъ, не умѣя. Нищо отъ това, ти можешъ да дадешъ туй житно зърно другъ нѣкой да го посѣе, безразлично е. Въ Божественото учение всѣки може да изпълни волята Божия. Не струва много, една жена да вземе легена и водата и да полѣе на мжжа си. На какво ще уподобитѣ туй поливане съ вода? Туй поливане съ вода е единъ, красивъ обичай у българитѣ. Метне жената кърпата на рамо, вземе каната съ вода и полива.

Вие сега, като не разбирате законитѣ, изпитвате единъ страхъ и си казвате: да не би азъ да се изгубя въ този пѣтъ? Не. туй не е учение. Въ

Бога има методи да прогресиратъ всички, въпросътъ е само въ изпълнението. Вие тукъ именно купате. Ако се спъваме, причината не е въ Бога, ние сме причината. Тъзи причини може да се отмахнатъ. Ако се съединиме всички въ едно, ние бихме били една мощна сила.

Тази година искамъ, тия отъ ученицитѣ, които сж слаби по нѣкой прѣдметъ, да се занимаватъ усилено. Запримѣръ, нѣкой е слабъ по математика. Ще му дадемъ специаленъ учителъ по математика. Другъ е слабъ по естественитѣ науки. Ще му дадемъ учителъ по този прѣдметъ. Нѣкой е слабъ въ паметта си — ще работи за засилването ѝ. Всеки си има по една слабостъ, но тази слабостъ може да се прѣодолѣе. Паметта ви може да се засили, способността ви къмъ математика, къмъ история може да се развие. Изобщо, всичко можете да постигнете.

Първото нѣщо, което искамъ отъ васъ прѣзъ тази година, то е въздържанието, да може да трансформирате енергиитѣ. Имашъ едно възбудено състояние, ще кажешъ: заради Божията любовъ азъ мога да се въздържамъ. Обърни ума си къмъ Господа и се спри. Това е единъ опитъ. Този опитъ може да се случи въ къщи съ мъжа ви, или съ

жена ви, може да се случи и съ нѣкой вашъ приятель. Не трѣбва да бждемъ слаби, да казваме: не искаме да си нарушаваме мира. Кое е по-право въ дадения случай. да се карамъ съ този човѣкъ, или като съзнавамъ, да се въздържа, да изпълня волята Божия. Ще изпълня волята Божия, и нищо повече! Той може да върви подире ми и да се кара. Ще се обърна къмъ него и ще му кажа: братко. много сладко говоришъ. „Ама ти си нехранимайко!“ — Е, Отличенъ човекъ си ти. „Ама ти се подигравашъ!“ — Не, много добъръ човѣкъ си. Ти си поговори, азъ ще те послушамъ. Ти си добъръ човѣкъ, но не си се проявилъ още. криешъ се. Защо да не можемъ да направимъ това нѣщо?—Можемъ да го направимъ. И той като чуе, че е добъръ, почва да се съмнява, казва: така ли? И дѣйствително, той усеща, че е добъръ. Дълбоко въ сърдцето си той иска да ти направи добро, но иска да ти покаже, че не е отъ слабитѣ натури. Той може да ти направи добро, може да употреби своята сила, но само ако го обичашъ. Всички хора искатъ да бждатъ обичани, но това е най-голѣмото заблуждение. Когато този братъ ме любѣ, азъ ще се радвамъ. че той е далъ ходъ на Господа да се прояви въ него, и ще му кажа: азъ

се радвамъ не затова, че ме любишъ, но затова, че Господъ се проявява въ тебе, и днесъ вътрѣ въ тебе е така хубаво, както е хубаво и горе на небето. Днесъ умътъ и сърцето ти работятъ, и каквато работа започнешъ, ще даде резултатъ.

Тия отъ васъ, които сж по силни, ще приложатъ тѣзи методи по единъ начинъ, а тия, които сж по-слаби, ще ги приложатъ по-другъ начинъ, но всѣки единъ отъ васъ трѣбва да направи едно малко усилие. Ще изхвърлитъ отъ себе си духовната гордостъ! Ще се освободите отъ всѣкакви неразположения! Азъ знаа, всѣко неразположение е единъ лошъ признакъ. Защо си неразположенъ? Нѣкой казва: сестритъ ми нахвърлиха лоши мисли. Тия сестри дойдатъ при мене, гледамъ ги, иматъ добро разположение. Какъ така могатъ да ти хвърлятъ лоши мисли? Ами че ако тѣ можаха да ти нахвърлятъ лоши мисли, тѣ щѣха и при мене да бждатъ такива. Не мога да мисля зло, безъ да се не прояви това зло! Значи твоитъ прѣдположения сж били заблуждения.

Схванахте ли какво трѣбва да бжде поведението ви прѣзъ тази година? Поведението ви прѣзъ тази година трѣбва да бжде такова, каквото е поведението на слънцето. Поведението ви прѣзъ та-

зи година трѣбва да бѣде такава, каквото е поведението на единъ изворъ каквото е поведението на една плодоносна ябълка. Поведението ви прѣзъ тази година трѣбва да бѣде такава, каквото е поведението на единъ отличенъ конь, който върши работата си. Поведението ви прѣзъ тази година трѣбва да бѣде такава, каквото е поведението на единъ ангелъ, който изпълнява волята Божия.

Да прѣведа сега тия символи, за да не се заблуждавате. Слънцето подразбира, че вашата мисль трѣбва да бѣде тѣй свѣтла! Изворътъ означава вашитѣ чувства Тѣ трѣбва да бѣдатъ тѣй чисти, тѣй естествено да избликуватъ, както водата на единъ изворъ. Плодоносната ябълка означава слизане къмъ материалния свѣтъ Когато градите нѣщо въ материалния свѣтъ, то трѣбва да бѣде тѣй хубаво, както ябълката го прави. Коньтъ това е вашето тѣло, което трѣбва да бѣде подвижно, годно за работа. Ангелътъ, това сте вече същинскиятъ вие, който като духъ има същото положение на ангелъ, който завършилъ своего развитие и отива да служи на Бога. Съ такива идеали, като у ангела, трѣбва да се служи на Бога! Всичко туй може да го направите. Нѣма нищо невъзможно. Ще ви помогнатъ отъ невидимия свѣтъ, безъ ни-

какво изключение. За всѣки одного отъ васъ ще изпратятъ по единъ посланикъ. Ще кажете: какъ, при мене? Да, при васъ. При васъ ще дойде единъ посланикъ отъ небето да ви посѣти, и тогава вие ще бждете пръвъ, но като си отиде, вие ще бждете послѣденъ, на опашката. Всѣки единъ ще има по едно посѣщение. Най-първо ще ви посѣти вашиятъ духъ, а послѣ и други духове. Туй посѣщение ще внесе въ васъ толкова благодѣтелство, толкова изобилие, каквото никога другъ пѣтъ не сте получавали. То ще ви държи топло най-малко за 100 години—на човѣшки езикъ ви говоря.

Искамъ, обаче, да сте безъ съмнѣния! Ще бждете готови. Ще кажете: нѣма какво да се съмнѣваме. Ако вие бѣхте готови, азъ бихъ ви говорилъ за красотата на Божествения свѣтъ, за Неговата вътрѣшна страна, какъ живѣятъ тамъ съществата и т. н. Бихъ ви изнесълъ тѣзи хубави картини отъ този свѣтъ. Но сега, както и да ви го описвамъ вие ще го разберете по земному. Истината вие може да я научите само при единъ великъ Учителъ, или при едно вътрѣшно вдѣхновение, на което източникътъ е единъ и същъ. Само при единъ изворъ, на който дѣното е чисто, може да видите красотата на този изворъ.

И тъй, Истината ще научите отъ Христа. И днесъ всички казватъ: нѣма по-великъ Учитель отъ Христа. Да, така е, но много отъ служителитѣ на църквата, като говорятъ за Христа, не подразбиратъ Него, а себе си. Всѣкога когато говоримъ, ние трѣбва да имаме прѣдъ видъ да изнасяме самата Истина, а не своята личностъ.

Сега, сравнявайте и опитвайте методитѣ и принципитѣ, които ви давамъ, за да видите, че всичко това е Божествено и да не правите погрѣшки. Пророкътъ е казалъ за Господа. „Опитайте ме, че съмъ благъ!“ На Господа гласа никой до сега не е чулъ, той е священъ гласъ Ние казваме, че Господъ ни говори. Да, Господъ ни говори, но между насъ и Бога, има толкова напрѣднали души, та като проговори Господъ, гласътъ Му минава прѣзъ всички тия по-висши отъ насъ същества и докато дойде до насъ, той се измѣнилъ вече. Ние още не знаемъ Божия гласъ. Та, като казваме, че Господъ ни гдвори, то значи, че Божествениятъ Духъ ни е проговорилъ. Знаете ли прѣзъ колко срѣди е миналъ този Духъ? Какво ви е казалъ Духътъ? — Ще любите Господа съ всичкото си сърце. Ще любите ближния си като себе си. Този законъ научили ли сте го? Отъ хи-

ляди години хората всё го учатъ, учатъ, но Любовта още не е дошла, още не е научена. Колко мъчно е човѣкъ да прояви Любовта при сегашнитѣ условия! Не че не е възможно, но други нѣща ви отвлечатъ вниманието. Запримѣръ, онази жена, която иска да бѣде обичина отъ мъжа си, тя се облича хубаво. Но не е въ обличането, всичко е въ нейното сърце. Дрехитѣ не трѣбва да прѣдставяватъ важността на нѣщата. Нѣкой пакъ мжжѣтъ казва: ти трѣбва да разчиташъ на ржцѣтъ ми. Да, ако разчиташъ на Божественитѣ ржцѣ, разбирамъ, но ако разчиташъ на физическитѣ, тѣ още утрѣ могатъ да отслабнатъ. Нѣкой казва: азъ разчитамъ на себе си. Не, кажи: Господи, азъ разчитамъ на Тебе, Ти си силниятъ въ мене. А ти казвашъ: азъ съмъ силенъ. Не, това е игра на думи. Вие мязате на онзи турчинъ, който ходилъ въ Цариградъ и като се връща, ходжата го пита: е, какво има въ Цариградъ? — Рѣшили сж да те направятъ шахюлисламъ. Срѣща го другъ пакъ и пакъ го пита: какво има въ Цариградъ? — Ще те направятъ шахюлисламъ. Е, добре ми е на ухото, като ми говоришъ така. Изобщо, у испнци ви има обичай, приятно ви е да чуєте нѣщо хубаво за себе си. Казва нѣкой: ти си много добъръ човѣкъ.

Я пакъ кажи, какво мнѣние имашъ за мене! Не, шахюлнслямъ ти не можешъ да бѣдешъ, но ако си единъ скромнъ работникъ въ царството Божие, това е велико нѣщо! Най скромниятъ работникъ да си въ царството Божие струва 10 пѣти, 100 пѣти, 100,000 пѣти повече, отколкото да си царъ въ царството на земята. Азъ прѣдпочитамъ първото положение прѣдъ второто. Тѣй щото, положението, което вие заемаге, като скромни работници, е най-хубавото — извѣстенъ на небото, неизвѣстенъ на земята. Тамъ горѣ има ангели, които те знаятъ, Господъ те знае, всички треперятъ за тебе. Душата ти ходи навсѣкъдѣ, радостна, свободна. Сми-слътъ има въ това! Да се прояви Божията Любовь въ свѣта — въ туй е смисълътъ на живота. Казвашъ: какво ще излѣзе отъ мене? — Единъ скромнъ Божий работникъ, на когото ангелитѣ обръщатъ внимание. Тѣзи ангели обръщатъ внимание на всѣки едного отъ васъ. Щомъ ти обръщатъ внимание, ти ще кажешъ: азъ ще бѣда единъ скромнъ работникъ, но ще работя. Работете всички съ радостъ и веселие!

Сега, въ свѣта ще се сблъскате съ редъ заблуждения. Напримѣръ, въ Америка има хора, които почватъ да вѣрватъ, че апостолъ Петъръ се

прѣродилъ, че пророкъ Илия се прѣродилъ. Е, хубаво, въ Америка апостоля Петъръ се прѣродилъ, въ Франция се прѣродилъ, въ България се прѣродилъ, на около 20 мѣста се прѣродилъ. Питамъ: кой е сжщинскиятъ апостолъ Петъръ? Най-послѣ, защо искате непременно да бъдете апостолъ Петъръ? Нѣкои пъкъ искатъ да бъдатъ апостоли Павелъ Шомъ искате да бъдете апостолъ Петъръ и апостолъ, Павелъ, слѣдеге тѣхния примѣръ! Тѣ бѣха едни скромни работници, и вие бъдете едни скромни работници, и мѣстото ви ще бѣде завидно. Ние сега мислимъ само за човѣшкото, като считаме, че ще имаме по-голямъ привилегия. По-голяма привилегия има онзи, който проявява Божията Любовь по-интенсивно. Любовьта повдига хората. Това трѣбва да знаете като законъ. Имашъ ли любовь, ти си работникъ. Нѣмашъ ли любовь, ти не можешъ да бъдешъ туй, което искашъ. За въ бъдеще ще сте скромни работници—нищо повече!

И тѣй, помнете сега мисълтъта ми: поведението ви тази година ще бѣде като поведението на единъ ангелъ, който изпълнява волята Божия. Като се срѣщнатъ двама братя или двѣ сестри, които се каратъ, ще имъ кажете тѣй: поведението ви

трѣбва да бѣде като поведението на единъ ангелъ, който изпълнява волята Божия. Ето една хубава философия, нѣжна, деликатна, осмислена. Като срещнете една сестра, която е много загрижена, какъво трѣбва да ѝ кажете? — Твоето поведение трѣбва да бѣде като поведението на единъ ангелъ, който изпълнява волята Божия. Като срѣщнете онзи ангелъ, който разперилъ онѣзи ми ти 6 милиона крила и ги турилъ въ дѣйствиѣ, че навсѣкждѣ се разхожда, знаете ли колко е красиво това? Като придобиеете поведението на единъ ангелъ, у васъ ще израсне новото, вие ще се новородите и ще кажете: родениятъ отъ Бога грѣхъ не трѣбва да прави.

И тъй, щомъ станешъ сутринъ, ще си кажешъ: азъ трѣбва да имамъ поведението на единъ ангелъ. Малко се разтревожишъ ще кажешъ: азъ трѣбва да имамъ поведението на единъ ангелъ. Ще си казвате тѣзи думи всѣки денъ: като спите, и като, ядете и като работите. Ще си казвате: моята мисль трѣбва да бѣде като поведението на слънцето. моитѣ чувства трѣбва да бѣдатъ като поведението на единъ изворъ. Ако изпълнявате това правило, за всинца ви имамъ приготвено нѣщо много хубаво. Ще ви дамъ единъ специаленъ подарѣкъ. Нѣма да се мисне

много време, и всѣки ще си получи този специаленъ подарѣкъ.

И тъй сега ще започнете новата работа!

Тази година Господъ ще ни помогне, ще ни благослови повече. Божието благословение ще дойде върху всички ви, и гледайте да го използвате. Но да нѣма колебания! Господъ е рѣшилъ да ни благослови, и ще ни благослови, и благословиенето ни никой не може да отнеме. Затуй всички ще работимъ, въ всички направления. Всички ще туримъ нѣщо въ дѣйствиe, за да се прояви Божественото.

Добрата молитва «Отче нашъ»

Бесѣда, държана на 31 августъ, 1924 г. — 6½ ч. с.

Създателният животъ като забава.

Тази вечеръ ви повикахъ на една забава, тъй я наричамъ азъ.

Животътъ има своитѣ сериозни страни само когато е грѣшенъ. Човѣкъ е сериозенъ когато животътъ му е грѣшенъ, когато има да дава, когато има несъгласия въ убѣжденията му, когато живѣе въ раздори. Когато хората сж праведни, животътъ е наслаждение. Слѣдователно, ние, трѣбва да прѣвърнемъ сериозния животъ въ една забава. Отъ това гледище, всичкиятъ материаленъ свѣтъ е една забава за висшитѣ духове. Тѣ по нѣкоя пхтъ гледатъ, какъ живѣятъ хората на земята, защото туй, което хората правятъ на земята, то е едно забавление за невидимия свѣтъ, то не е толкова сериозно. Отъ наше гледище, отъ гледището на нашия грѣшенъ животъ, отъ живота на несгодитѣ, ние живѣемъ единъ сериозенъ животъ, но отъ гледището на онѣзи напрѣднали сжщества, животътъ е една забава. Слѣдователно не всекога трѣбва да бъдете сериозни. Сериозни трѣбва да бъдете когато изправяте вашитѣ погрѣшки,

но щомъ изправите погрѣшкитѣ си, прѣвърнете живота си въ забава! Серioзниятъ животъ азъ уподобявамъ на живота, който човѣкъ прѣкарва ношно врѣме — седи самъ въ тъмнината, нѣма съ кого да приказва, размишлява какво да прави. А живота на забавата е сборъ на души, които се събиратъ въ общение и живѣятъ въ Божествената Любовь, Мъдрость, Истина, Правда и онази висша доброта. И всички се радватъ, че има забава. Когато настане периода на забавата, Господъ прощава грѣховетѣ на всички хора.

Разбира се, азъ употрѣбявамъ думата „забава“ въ нейната най-чиста смисълъ. Подъ „забава“ не разбирамъ да ви забавлявамъ като нѣкой шутъ, не разбирамъ да ви забавлявамъ и като нѣкой актьоръ, но подразбирамъ една приятна, музикална забава, на която нѣкой поетъ, музикантъ или художникъ може да изнесе онѣзи хубави пѣсни и картини отъ природата. Ние, съврѣменитѣ хора, сме свикнали да изнасяме само лошитѣ работи отъ живота. Вие още не сте се научили да гледате красивото въ хората. Какво нѣщо бихте видѣли въ съврѣмения човѣкъ, въ всички съврѣменни животински царства, въ всички растения и камъни, ако бихте знаели какъ да гледате на тѣхъ! Природа-

та има двѣ лица. Едното лице на природата е толкова страшно, че човѣкъ за него трѣбва да бѣде слѣпъ. Ако бихте видѣли това лице, бихте се оплашили. Единъ български свещеникъ ми разправяше, че въ младинитѣ си единъ пѣтъ сънувалъ елѣдния сънъ: срѣща го едно голѣмо куче и го нагълтва, но послѣ го изважда отъ устата си. Събужда се на сутринята и заболѣва. Цѣли три мѣсеца лежалъ боленъ. Сега, често съ погрѣшкитѣ, които правимъ въ живота си, даваме поводъ на такива кучета да ни поглѣщатъ, и като излѣземъ отъ устата имъ, три мѣсеца болѣдуваме и казваме: животътъ нѣма смисълъ. Това е само привидно така. Това безмислие не е отъ Бога. Ние сами правимъ живота си неприятенъ, безмисленъ.

И тъй, едното лице на природата е много неприятно, много страшно, а другото ѝ лице е много красиво. Тя го е скрила, защото още работи върху него. Въ природата има живи работници, които изработватъ едно живо лице за човѣшката душа. Тѣ го ваятъ сега, та като влѣзе човѣкътъ въ новата фаза на своето развитие, въ новата форма, която никой не познава, да бѣде готово. Това сѣ най-красивитѣ тѣла, които човѣкъ може да си прѣдстави. Ще видитѣ, че у животнитѣ, космитѣ сѣ

едно средство за забулване на онѣзи художници, които сж работили въ тѣхъ сегашното човѣшко лице. У сегашния човѣкъ тия висши художници сж също тъй добръ маскирани и работятъ новото лице. Така постѣпва всѣки художникъ. Рисува той своята картина и я забулва съ платно. Докато не я свърши, той не вдига платното. Нѣкой път се вдигне за малко време завѣсата отъ нашето лице, открие се твѣ умно лице и казвате: е, какво ангелско лице! Открие се за малко, и бързо пакъ се закрие. Затуй по нѣкой път се виждате толкова красиви! Тогава казвате азъ не съмъ знаалъ, че съмъ толкова красивъ! Това не е една илюзия, това е една действителна картина, къмъ която постоянно ни подканватъ. Подканватъ ни къмъ тази велика забава, която Богъ приготвява. Понеже тѣзи велики художници постоянно работятъ у насъ, то отъ наша страна се изисква поне да имъ съдѣйствуваме, да не разваляме тѣхното изкуство. Ако не можемъ да имъ направимъ друго, то поне да не разхвърляме боитѣ, четкитѣ имъ, да не цапаме платното имъ, да не се упражняваме върху него, а да се радваме, че за насъ се приготвява нѣщо велико. И като се вдигне единъ день туй платно и се открие картината, ще видите, че се

работило нѣщо велико, нѣщо живо, което осмисля жвота

Много често азъ ви забавлявамъ съ извѣстни символи. показвамъ ви извѣстни грѣшки, и вие казвате? е, все погрѣшки, погрѣшки, все за тѣхъ чувате! Кой е кривъ за това? Когато дойде въ гимназията единъ учителъ да прѣподава български езикъ и почне да шари тетрадитѣ ви, той кривъ ли е? Има извѣстни правила, извѣстни закони въ български езикъ, които мудиктуватъ: ще спазвашъ тия правила, и всѣка буква ще бѣде на мѣстото си. Нѣкой ученикъ по нѣкога не спазва тѣзи правила, тури една буква вмѣсто друга. Какво ще прави учителътъ? — Той си има червено мастило, ще го вземе и ще нашари тетрадката. Този ученикъ не е доволенъ, че учителътъ му нашарилъ толкова много тетрадката. Туй не е добро за личнитѣ чувства на ученика. Нѣкой другаръ му казва: дай да видимъ тетрадката ти! — Нѣма защо. И набързо я затваря.

Та, нѣкои отъ васъ сж съ нашарени тетрадки. Нѣма нищо, професорътъ ви учи, и трѣбва да му благодарите. Това е забавление. Той не казва, че това е лошо, но казва на ученика: слушай, ще пишешъ споредъ правилата. Тукъ се пише ъ, тукъ

тукъ се пише Ъ, а тукъ се пише Ъ. Ако учишъ английски, съвсемъ други правила ще знаешъ; ако учишъ еврейски езикъ, тамъ отъ дѣсно на лѣво ще пишешъ; като дойдешъ до китайски езикъ, тамъ пѣкъ нито отъ лѣво къмъ дѣсно, нито отъ дѣсно къмъ лѣво, ами отгорѣ надолу ще пишешъ. Всѣки езикъ има свой начинъ на писане. То е забавление. Най-голѣмото забавление иматъ китайцитѣ, тѣ иматъ 40,000 знаци за писане. Ако нѣкой китаецъ научи тия 40,000 знака въ китайската азбука, той минава за ученъ човѣкъ. Слѣдователно, въ природата великитѣ същества сж създали своя азбука, която ние трѣбва да изучаваме. Запримѣръ, вземете слѣдующия символъ. Ако отидете сутринъ на изгрѣвъ слънце, най-първо ще забѣлѣжите една малка свѣтлинка, която постепенно се усилва, усилва, докато изгрѣе слънцето. Щомъ изгрѣе, туй хубавото нѣщо изчезва, картината се измѣня. Питамъ: какво иска да ни каже природата съ пукването на зората до изгрѣването на слънцето? Какво иска да ни каже отъ изгрѣването на слънцето до залѣзането? Въ тия моменти на природата има два символа. Въ първия моментъ, отъ пукването на зората до изгрѣването на слънцето, природата ни учи върху двата велики закона на Мъдростъта

и Истината. Този моментъ отнима два часа. Въ него промѣнитѣ сж рѣзки. Слѣдъ като изгрѣе слънцето, обаче, природата ни учи на друго. Тя ни учи на закона на топлината, т. е. на закона на Любовта. Въ този моментъ нѣма толкова рѣзки промѣни въ картинитѣ, но има промѣни въ температурата. Най-напрѣдъ не е толкова топло, но послѣ става все по-топло и по-топло, докато стане много горещо. Значи и въ живота е сжщото нѣщо. Човѣкъ въ утробата на майка си, въ утробата на природата двата часа учи Мъдростта и Истината, а останалото врѣме отъ деня учи Любовта. Тѣй че по-голѣмата частъ отъ нашия животъ е употребенъ за изучаване на топлината и промѣнитѣ, които ставатъ съ нея.

И тѣй, когато вашиятъ животъ е на изгрѣвъ, ще вземете първиятъ символъ. Като отивате всѣка сутринъ на изгрѣвъ, ще имате въ ума си картината, идеята за изгрѣващото слънце. И когато погледна пукването на зората азъ ще се въодушевя, душата ми ще се изпълни съ онѣзи принципи на Мъдростъ и Истина, а слѣдъ като изгрѣе слънцето, ще кажа: настана часътъ на Божествената Любовь! И тогава цѣль день ще трѣбва да изучавамъ промѣнитѣ, които ставатъ въ Любовта. Това е хубавото въ природата!

Нѣкой пѣтъ твоята любовъ се уси́лва повече, а нѣкой пѣтъ отсла́бва, и ти казвашъ: любовъта се уси́лва и отсла́бва. Не, ти още не любишъ. Ние само се учимъ на изкуството да любимъ. За сега само Богъ люби. Казва се въ Писанието: „Богъ е любовъ“. Значи намъ не сж дали още това изкуство да любимъ. Слѣдователно, когато дойдемъ въ Бога, тогава ще знаемъ какво нѣщо е Любовъ! Когато Богъ ни учи на туй изкуство, всички ангели слѣдятъ съ любопитство, съ страхопочитание, какво върши Той съ тия малки същества. Тѣ се чудятъ като виждатъ, че Богъ слиза отъ трона си, за ги учи на Любовъ. Само Богъ знае изкуството на Любовъта, и само той може да ни го прѣдаде, но за да възприемемъ туй изкуство трѣбва да бждемъ готови. Въ какво седи готовността? Ами че малко нѣщо ли е този великиятъ Богъ на Любовъта да обърне погледа си къмъ тебе, и ти да можешъ да го възприемешъ? Ако вашето сърце може да трепне отъ погледа на единъ вашъ приятель когото обичате, то не трѣбва ли сърцето ви да трепне отъ погледа на Този, който ви е далъ живота и всички блага въ него? А туй, че имате страдания, това сж само промѣни на хоризонта ви. Когато изгрѣе слънцето, кол-

кото и да е ясно на хоризонта, все ставатъ промѣни? дойде прахъ, заоблачава се, явяватъ се дъждъ, снѣгъ, бури, и послѣ отново изгрѣва слънцето. Тѣзи промѣни ставатъ постоянно въ природата, но сѣщиятъ законъ е и въ живота.

Слѣдователно, отъ това гледище, животътъ е забавление, но за кои? — За праведнитѣ. Азъ говоря за тѣхъ, не говоря за грѣшницитѣ. Тѣхъ ги нѣма тукъ. Ние изпратихме всички грѣшници на хаджилъкъ. Дадохме имъ по единъ билетъ и имъ казахме: хайде сега на път! Тази вечеръ нѣма да смущавате ученицитѣ, защото ние ще имаме забавление, а вие сте много сериозни, не можемъ да се разиравяме, не можемъ да се разбираме съ васъ. Тогава, защо да не благодарите на Бога за тази забава, за всички промѣни, които ставатъ въ живота ви? Какво лошо има въ това, че вашиятъ хоризонтъ се заоблачилъ, че има прахъ, бури, облаци, това-онова? Че растенията разбиратъ и цѣнятъ тия промѣни много повече отъ васъ! Като се заоблачи, тѣ се отварятъ, шушнатъ си, радватъ се. Вие разумнитѣ дѣца, избѣгвате отъ това заоблачаване, скривате се. Защо? Защото още не сте научили великия, красивия езикъ на Бога. Ние, съвременнитѣ хора, така сме изопачили своя умъ,

че не виждаме красивото. Ние виждаме красота само въ онѣзи нѣща, които въ сѣщностъ, нѣматъ красота. Дойде, запримеръ, нѣкой при мене, иска да го обичамъ. За да го обичамъ, за да се прояви любовта ми къмъ него, трѣбва да намѣря онова красивото въ него. Не мога да го обичамъ заради неговото знание. Ние не обичаме хората за това, че много знаятъ. Не, принципътъ или онова начало, което сближава хората не е нито тѣхниятъ умъ, нито тѣхното сърце, нито тѣхната воля, а е тѣхната душа. Това е хубавото, това е красивото въ природата и въ живота, понеже всѣки единъ човѣкъ, всѣка една душа е една необходимостъ за тебе въ твоето проявление. Какъвъ е законътъ? — Ако всички души не се събератъ на едно мѣсто, нито една душа не може да се прояви. Значи, ако животътъ е забавление, за всички трѣбва да е забавление. Ако е радостъ, за всички трѣбва да е радостъ.

Сега, отъ туй гледище, когато небето се забавлява, забавлява се и адътъ. И въ ада има музика, развлечения, не мислете, че е толкова страшно. Тамъ има страшни нѣща, но има и хубави работи, има и забавления. Кога? — Когато горѣ има забавления, и въ ада има забавления. Когато горѣ работятъ сериозно, и въ ада работиятъ сериозно. Едни-

тѣ работятъ по единъ начинъ. другитѣ работятъ по другъ начинъ. Запримѣрь, една сестра художница ми разправяше слѣдния случай Нарисувала единъ день една картина, погледнела я, довольна била отъ нея. По едно врѣме отишла да си гледа работата изъ къщи, и въ този моментъ. нейната малка дъщеря взима четката и боитѣ, и както наблюдавала другъ пѣтъ майка си, взима да рисува по платното. Забавление си прави тя. Питамъ: направила ли е нѣщо лошо дъщерята? Не, тя прѣподава на майка си слѣдния урокъ: мамо, ти слѣдъ като нарисувашъ хубавата картина, ще я дигнешъ по високо, за да не мога да я достигна. Щомъ не си я дигнала по-високо, и азъ ще рисувамъ, и азъ ще покажа своето изкуство. И Господъ е направилъ така. Той е дигналъ хубавитѣ нѣща толкова високо, че като ги гледаме, да казваме: е, да съмъ тамъ сега! Когато не ни се даватъ нѣкои нѣща то не е защото не искатъ да ни ги дадатъ, но други актѣори играятъ на сцената, други се забавляватъ, нашиятъ редъ още не е дошълъ. Докато дойде нашиятъ редъ, ние трѣбва да седимъ като публика и да гледаме.

По нѣкой пѣтъ вие казвате: защо хората страдатъ толкова много? Какво нѣщо е страдани-

ето? — Стрданието е едно отъ най-приятнитѣ чувствуванія. Когато човѣкъ страда, идвагъ му най-хубавитѣ мисли. Може да кажемъ, че страданията сж създали у хората най-хубавитѣ идеи, най-приятнитѣ импулси, най-приятнитѣ стремежи. И ако ви попитатъ, искате ли страдания, ще кажете: а, да не ни дава Господъ страдания! Ами какво да ви даде? Че страданиято е най-великото благо за човѣка! Страданията всѣкога прѣдшествуватъ забавата. Ами че когато правите едно угощение тукъ на земята, създавате си едно забавление, но и вашитѣ кокошки сжщо иматъ забавление. Вие ги изваждате отъ курника и имъ казвате: виждаме, че вашето жилище не е толкова хигиенично, съжаляваме ви, че сте живѣли толкова врѣме въ него, но ние ще ви извадимъ отъ тукъ и ще ви приемемъ на гости въ нашитѣ къщи, ще ви покажемъ какъ се забавляваме. Кокошкитѣ започватъ да крѣкать, да кукуригатъ, да куткудякатъ. Вие ги сготвяте на едно хубаво ядене, започватъ да имъ пѣте, а тѣ мълчатъ: Питамъ: когато душата на една кокошка или на единъ пѣтелъ пзлѣзе, какво мислятъ тѣ? Тѣ влизатъ въ забавлението, т. е. тѣ влизатъ въ връзка съ човѣшкитѣ души. Тази кокошка нищо не е изгубила.

За една кокошка е привилегия да я изяде единъ човѣкъ. Азъ не казвамъ, че човѣкъ я изяде, но той я приема на гости, макаръ че тя минава прѣзъ огънь. По сѣщия начинъ и вие ще минете прѣзъ огънь, щомъ искате да влѣзете въ духовния свѣтъ. И като ви извадятъ отъ вашия курникъ пакъ ще има куткудякане.

Павелъ, като разбралъ този великиятъ законъ на живота, казва: „Гдѣ ти е сега, смърте, жилото?“ Защото, когато Божествената Любовь слѣзе, за да даде животъ, смъртъта, всички нещастия, страдания се поглъщатъ. Единъ день всички тия ваши страдания, които сте минали, ще бждатъ перли украшения върху вашитѣ дрехи и ще кажете: много се радваме, че минахме презъ този пжтъ и научихме такива цѣнни уроци. И дѣйстви-телно, забавата е необходима. Едно нѣщо е необходимо въ забавата: ти трѣбва да забравишъ себе си, да забравишъ животинското, нисшето азъ. За-примѣръ, като седна нѣкъдѣ, азъ не трѣбва да мисля, че вие ме наблюдавате, а трѣбва да бжда съвършено тихъ и спокоенъ и да си мисля съвсѣмъ друго нѣщо. Така да е и съ всѣки единъ отъ васъ: да си мисли спокойно, да не се наблюдава и да счита, че всичко наоколо му е въ редъ и

порядъкът. Туй е едно отъ качества на забавата. Щомъ има наблюдение, знаете ли на какво мяза това? — То е, като че си въ нѣкой затворъ. Дойде стражарьтъ и ти прѣглежда всичко. Той гледа дали букайтѣ сж на мѣсто, бърка въ джобоветѣ ти, търси това — онова и т. н. Послѣ, дойде другъ нѣкой, прѣглежда ти дрѣхитѣ, яката. Казвамъ: това е въ затвора, но ти въ забавлението ще бждешъ естественъ. Въ всѣка забавачовѣкъ е красивъ. Самъ по себе си той ще си тури онова облѣкло, въ което той импонира на другитѣ. И тогава, като погледнемъ този човѣкъ, въ цѣлото му лице ще видимъ онова другото лице, въ което Богъ се проявява. И тогава трѣбва да бждемъ като дѣцата, съвършенно естествени и свободни, да забравимъ неволи, страдания. Всички ще имаме свободенъ билетъ да отидемъ до слънцето и ще бждемъ радостни. Нѣкои ще кажатъ: тѣзи дѣца сж нетрѣзви. Питамъ: кое е трѣзвено то положение? (Учительтъ прави серпозни, строги изражения на лицето си). Питамъ: тази сериозность какво означава? Каква идея се крие задъ нея? (Учительтъ прави по-весело изражение на лицето си). Задъ тази идея сега какво се крие? Отъ тия двѣ пози коя е по-хубава? — Ако искашъ да

сплашишъ нѣкой прѣстѣжникъ, ще заемешъ първата поза, ако нѣкъ искашъ да развеселишъ приятеля си, ще заемешъ втората поза. Казвамъ: всички войници, всички стражари сж все сериозни, дигнатъ пушката, върватъ. Защо? — Има опасностъ. Но има и едно трето положение, трета поза. Тя е тази, че въ всѣко едно свое движение човѣкъ трѣбва да издава онова великото, приятното въ живота. Той трѣбва да бжде като единъ изворъ. Прѣдставете си, че единъ изворъ мисли като мене. Кое е най-приятното за извора? — Като извира този изворъ трѣбва да има кждѣ да протича. Това е най-приятното за извора. Слѣдователно, ако ми дадатъ условия въ живота, моятъ животъ трѣбва да има мѣсто кждѣ да протича, да минава прѣзъ всички растения и да имъ оставя своето благо. Дѣто минавамъ, азъ ще се запознавамъ съ всички цвѣтя, трѣви, съ всички растения, мушички, комарчета, ще скачамъ, а тѣ ще приематъ моята радостъ. Това не е ли забавление? Едного ще блѣсна, друго ще закача, трети ще напрѣскамъ, съ четвърти ще се посмѣя. Какво похубаво отъ това? Всѣки изворъ не прави ли тѣй? Ами прѣдставете си, че тази вода не дига шумъ, рече тихо и спокойно, и видишъ, не мине много

врѣме, отгорѣ се покрие съ жабуня развие се неприятна миризма, това хубаво ли е? Питамъ: кое е по-хубаво, този изворъ съ течуща вода, или този ограниченъ басейнъ съ застоялата вода? Сега, нашето тѣло въ единия случай може да мяза на единъ тичущъ изворъ, а въ другия случай може да мяза на единъ басейнъ съ застояла вода, и ние ставаме кисели. недоволни.

И тъй, коя е идеята въ забавлението? Ще станешъ сутринъ, ще кажешъ: Господъ е дошълъ, въ закона на забавлението азъ трѣбва да науча онзи великъ законъ на смиреніето Въ забавлението всички сж пѣргави, подвижни. Тамъ не се позволява никаква лѣнностъ. Споредъ който трѣбва да схванешъ какво трѣбва да направишъ въ дадения моментъ.

Прѣдставете си сега, че вие сте въ туй общество на забавата. Какви щѣхте да бждете? Ако ви кажа сега да се смѣете, ще ме питате, защо трябва да се смѣемъ? Питамъ: ами защо трѣбва да бждемъ сериозни? Казвате: е, животътъ е сериозенъ. Не, животътъ е любовъ, а сериозността е нѣщо случайно вжтрѣ въ живота. Любониятъ, осмислениятъ, поетическиятъ животъ е красивиятъ животъ. Това е хубавото. И

когато срещнешъ единъ човѣкъ, на когото душата е отворена, ти не можешъ до го забравишъ никога. Ще кажешъ: отличенъ човѣкъ е този! Този човекъ е единъ чистъ изворъ. Каква погрешка можешъ да му намеришъ? Не е ли хубаво да бжде човѣкъ единъ такъвъ изворъ, та който дойде при него, да се почувствува успокоенъ, да забрави скръбта си?

Друго едно правило за ученика е слѣдното: на забавление не се позволява да отивашъ съ скжсани дрехи! Ще се измиешъ чисто, ще се облѣчешъ съ най-хубавитѣ си дрехи, които имашъ и така ще отидешъ. Като се приближавашъ при този великъ изворъ на живота, трѣбва да си прѣменемъ и да се радвашъ на туй велико благо, което той ти дава. И писанието, като прѣдвижда този законъ на забавата, казва: Ще дойде врѣме, когато хората нѣма да се струхуватъ единъ отъ другъ, но всѣки ще седи на забавата подъ своята смоковница.

И тъй, на мнозина отъ васъ е потребна забавата. Забавата е законъ на подмладяване. Човѣкъ, който не се забавлява, не може да се подмлади. Запримѣръ, ти седишъ, гледашъ какъ се забавляватъ дѣцата, казвашъ: дѣ-

тински работи! Не, Забавляватъ се дѣцата. Даже и Господъ има извѣстни часове, прѣзъ които се забавлява съ хората, и слѣдъ това пакъ се заеме за своята работа. Не можемъ ли и ние по сѣщия законъ да направимъ това нѣщо? — Можемъ. Гледашъ нѣкой твой приятель рисува нѣщо. Ти се поумихнешъ, кажешъ че е отлично но вземешъ четката и цапашъ по платното. чакай, не се рисува така — коригирашъ го. Ако искашъ да го поправишъ, може но не го корегирай на платното а вземи една жива гарга и му кажи: хайде, азъ ще я държа, а ти ще рисувашъ. Ще я обръщашъ на една, на друга страна. и като я нарисува приятелътъ ти, ще му кажешъ: както виждашъ, и ти рисува, и азъ рисувахъ. Азъ държахъ гаргата, а ти я рисува.

Сега васъ може да ви шокира думата гарга. Тя е турска дума, Какво значи на български езикъ думата гарга врана? Отъ кждѣ произлиза тя? — Отъ думата „черна“ Значи тази е погрѣшната на враната. че е черна. Защо е черна? — Едно врѣме сестрата на тази врана умрѣла. Тя тѣжела за сестра си и си турила черна дрѣха, Слѣдъ врѣме, когата сестра ѝ възкрѣсне, и враната ще стане бѣла, ще си тури бѣли дрѣхи. Тѣй щото,

ако човѣкъ се почерни, умрѣлъ [е нѣкой; ако си бѣли дрѣхи, значи сестра му е възкрѣснала. Слѣдователно, за душата сж потрѣбни вѣтрѣшни промѣни. Сериозността вкоравява живота. Въ сериозния животъ прѣобладаватъ тѣзи сили, които изчерпватъ соковетѣ, влагата отъ живота и затова у човѣка започватъ да се вѣтрѣватъ нервитѣ, мускулитѣ, костъта става по твѣрда и въ него се заражда единъ вѣтрѣшенъ жѣрзелъ. Въ младия човѣкъ, който слуша Божия гласъ и се забавлява, има едно вѣтрѣшно разширение и обмѣната става правилно. Затова всѣки единъ отъ васъ трѣбва да има едно забавление, но забавлението го дава само Любовта. Безъ Любовь забавление не може да има. Когато направимъ туй забавление, всички се усещаме свободни. Въ забавата всѣки трѣбва да е доволенъ отъ своето поведение, а не да усѣща вѣтрѣшно, една натегната атмосфера. Едно отъ качества на забавата е че въ нея винаги има разширение. Ние въ забавата не мислимъ за формата на нѣщата, а опѣняваме настоящия моментъ. Ние не критикуваме защо Господъ е слѣзълъ, но се радваме на онзи моментъ въ който Господъ е слѣзълъ. Това е Любовь. Единственото сшество,

което може да ни даде радостъ, да ни осмисли живота, това е Богъ. И дѣйствително, всѣки день, колкото и да сте заети съ работата все ще дойде извѣстенъ моментъ, сутринъ, на обѣдъ или вечеръ когато ще почувствувате много голѣма радостъ. Но понеже нашиятъ умъ е заетъ съ толкова велики работи, то тѣзи красиви нѣща, които Богъ ни дава оставатъ незабѣлязани, и ние се пробуждаме, когато всички тия нѣща сж минали. Ние се занимаваме съ това, какво ще стане съ Европа, какво ще стане съ България, какво ще стане съ дѣщеритѣ ни; съ синоветѣ ни, а изгубваме тѣзи красиви моменти, които Богъ ни дава. Туй тѣло, което имаме Богъ е вложилъ всичко най-красиво въ него. Въ туй малкото тѣло виждаме всичкитѣ блага на миналото и бъдещето, а за по-далечното бъдаще Богъ ще ни даде ново тѣло, въ което ще влѣе туй новото благо Това тѣло сега се формира. За всѣки едного се приготвява едно ново, красиво тѣло, въ което ще се забавлява.

Та, нужно е вече да напуснемъ онази мрачна философия на живота. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, ако искате да си служите съ добрата страна на Евангелието. Той се отнася до единъ човѣкъ, голѣмъ пияница, който цѣли 20 години

пилъ, водилъ разпуснатъ животъ. Разпръсналъ дѣцата си, уморилъ жена си, изгубилъ всичкото си състояние, и ъстаналъ съвсемъ самъ въ най-голѣмо отчаяние при което рѣшилъ да се самоубие. Ималъ само единъ левъ въ джоба си и рѣшилъ да купи съ него едно Евангелие. Купилъ си и прочелъ: Богъ е Любовь! Е, казва си той, всичко раздадохъ и изгубихъ за Любовта. Намѣрихъ пай-последъ този, когото обичахъ и затова мога да направя нѣщо хубаво за Него. Отива въ кръчмата да се забавлява. Казва на кръчмаря: дай ми една чаша вино! Поглежда виното и казва тихо на онзи свой другаръ вжтрѣ. слушай, цѣли 20 години те черпихъ, но сега ще те науча на единъ новъ законъ — отстранява чашата, не пие. Обръща се къмъ кръчмаря: я дай една чаша най-бистра, чиста вода. Слага чашата прѣдъ себе си. Онзи отвѣтрѣ казва: винце... Дига чашата съ водата, пие. Онзи пакъ казва: винце... — Е, сега моята воля ще бжде. Азъ намѣрихъ Бога, когото обичахъ, Той ме научи на това. Отива на другия день, на третия, на четвъртия, на петия, на десетия на кръчмата, и си заръчва чаша вино, чаша вода, но водата пие. Най-последъ казва: а, имамъ воля! Така и вие, можете да побѣдите единъ свой лошъ навикъ. Какъ не! Ами че то е едно забавление. Ако имате единъ та-

къвъ навикъ, седнете на кръчмата, вземете чаша съ винце и чаша съ вода. Това е воля! Казвамъ: добъръ е онзи човѣкъ, който може да прояви своята доброта при най-неблагоприятни условия на живота. Онзи, който може да прояви своята доброта при благоприятни условия, то е много естествено. Слѣдователно, макаръ и при неблагоприятни условия, ще кажешъ: Господи, азъ мога да направя нѣщо заради Тебе! И отъ това гледище, тази Любовь трѣбва да се разшири, да бѣде Любовь къмъ всички, да блика навсѣкждѣ, да бѣдемъ еднакво разположени къмъ всички, безъ пристрастие. И като погледнемъ нѣкого, да му пожелаемъ всичкото добро тѣй, както Богъ желае. Да забравимъ всичкитѣ му погрѣшки тѣй, както Богъ забравя, защото Любовьта като дойде никога не вижда погрѣшкитѣ. Прѣдъ Божиата Любовь грѣховетѣ и неджзитѣ на хората изчезватъ като прахъ и димъ, и отъ този Божественъ огънь остава само онова чистото, възвишеното и благородното у човѣка.

Сега, дойде нѣкой духъ, внуши ти нѣкоя мисль, каже ти: отъ тебе човѣкъ не може да стане. Ами че какъ нѣма да стане отъ мене човѣкъ? Азъ вече съмъ станалъ човѣкъ. Тури една запетая

слѣдъ частичката не. Кажи така: отъ тебе човѣкъ не, може да стане? Отдѣли противоположното, понеже въ всѣка една отрицателна мисль има една положителна страна. Онзи, който ти внушава, че отъ тебе човѣкъ не може да стане, той има положителна мисль, че отъ тебе лошъ човѣкъ може да стане. Щомъ може да стане отъ тебе лошъ човѣкъ, и добъръ човѣкъ може да стане. Употрѣби дѣятелността си, добъръ човѣкъ да станешъ. Който може да бѣде сориозенъ, може да бѣде и веселъ, да се смѣе. Самиятъ животъ на земята, обаче, отъ единия край до другия, е само забавление. За въ бѣдеще това ще учите. Ще гледате не само на външната, но и на вътрѣшната страна на живота. Ще бѣде смѣшно, за примѣръ, ако азъ туря на лицето си една страшна маска, и вие се плашите отъ тази маска, а подъ маската се смѣя. Не гледайте на тази маска, гледайте какво има подъ нея! Или, може да туря на лицето си една много весела маска, а подъ нея да има нѣщо много сериозно. Не е маската, която дава смисль на нѣщата, а какво се крие задъ маската. Това, което се крие задъ маската, то е човѣшката душа.

И тъй, тази вечеръ искамъ да ви оставя слѣдната мисль: най-великото нѣщо въ свѣта е, че Богъ всекога слиза, за да ни прѣдаде правилото на Любовта, т. е. не на самата Любовь, но на промѣнитѣ на Любовта. Както измѣрваме съ термометъръ температурата на врѣмето, така измѣрваме съ термометъръ и температурата на Любовта. Да изучава човѣкъ температурата на Любовта, това е отлично нѣщо! Подъ температурата на Любовта растатъ всички растения. Зацитвамъ ви слѣдното: има ли растение въ свѣта, което може да расте безъ свѣтлина и безъ топлина? — Нѣма. Има ли изворъ въ свѣта, който да извира и да се втича въ рѣкитѣ безъ свѣтлина и топлина? — Нѣма. Ставали ли сж въ свѣта бури и гѣрмотевници безъ свѣтлина и безъ топлина? — Не. За всички тия нѣща сж потребни свѣтлина и топлина. Всички хубави кристали, всички скъпоцѣнни камъни, всички диаманти сж станали подъ силата на свѣтлината и топлината. Всички животни сж станали подъ силата на свѣтлината и топлината. И ние хората — сжщо. Слѣдователно, по сжщия този законъ нашитѣ души сж се сформировали подъ влиянието на Божията Любовь, Божията Мѣдрость и Божията Истина. Това сж три велики духове, кои-

то работятъ за създаването на човѣка. Тѣ наричатъ човѣка възлюбения синъ на Бога. Въ тия велики духове има необикновена хубостъ, красота! Вие ще кажете: ами ангелитѣ какви сж? Когато човѣкъ придобие тази хубава, красива форма, души тѣ на хората и ангелитѣ ще се съединятъ и ще образуватъ едно цѣло. Когато се съединятъ души тѣ итъ, Богъ ще влѣзе да живѣе въ тѣхъ, и тѣ ще се радватъ на безсмъртие. За това нѣщо ние се приготвяваме. Новото учение носи една велика задача, а не тази дребнава работа, съ която се занимавате. Прѣдъ насъ седи една велика задача на безсмъртието, да наслѣдимъ небето, да се срещнемъ съ онѣзи велики души, за които се приготвяваме, но затова всѣки единъ човѣкъ трѣбва да даде нѣщо отъ себе си и да приеме. Нѣкой пжтъ казвате: човѣкъ трѣбва да работи за себе си. Да, но като работи за себе си, като се съсърѣдоточава въ себе си, човѣкъ трѣбва да се разширява, да сключва въ себе си туй широко себе, и понеже ние живѣемъ въ Бога, и въ насъ да живѣятъ всички. Като включимъ Бога, да включимъ и всички други същества въ насъ. Това значи да обичаме нѣкого, да му желаемъ доброто. Това значи да желаемъ доброто на всички, да обичаме Бога. И ако изпълните всичко това, всичкитѣ мж-

чноти, всички недъзи, които имате, за които става въпросъ, че нѣкому общата сж скжсани, нѣкому шапката, че нѣкой ялъ само хлѣбецъ, всичко туй въ една седмица отгорѣ ще се разрѣши. Когато изгрѣе Божествената Любовь и дойде тази топлина, ние сме готови да раздѣлимъ своя залъкъ съ опзи, когото обичамо. Щомъ нѣмаме любовь, скриваме залъка въ джоба си. Дойде ли Любовъта, усмихваме се и казваме: братко, хайде п двамата да се забавляваме. На изкуството да обичаме самъ Богъ ни учи, и въ този смисълъ само дѣцата могатъ да направятъ това. Въ туй отношение искамы да бждете като дѣцата, защото само дѣцата се забавляватъ. Не мислете, че сте стари. Хвърлете тѣзи бради! Дяволътъ, като завидѣлъ на хората, турилъ имъ бради, за да ги маскира, но и задъ тѣхъ тѣ пакъ се виждатъ. Азъ искамъ да бждете въ душитѣ си като дѣцата млади, бодри, весели. Забравете вашитѣ тжги! Като си лѣгате, кажете: утрѣ, като изгрѣе слънцето, Господъ ще дойде, ще Го посрещна. И като си лѣгашъ, пакъ да бждешъ радостенъ, но не само външно, а да усѣщашъ, че отъ тебе излиза топлина и всички да кажатъ за тебе: бихъ желалъ този човѣкъ да дойде още единъ пжтъ. Всички трѣбва да бждете

като единъ изворъ, който извира, като единъ цвѣтецъ, отъ който лъха приятенъ миризмъ. Такъвъ трѣбва да бѣде нашиятъ животъ. Туй е забавлението, за което говори Христосъ: „И пакъ ще ви видя, вие ще се зарадвате, и радостта ви никои нѣма да отнѣме“. Забава е това! Това е хубавото, това е великото!

Тази вечеръ азъ ви говоря за много прости нѣща. Нѣма да туряте никаква философия въ тѣхъ. Ама какъ да разбираме? Човѣкъ трѣбва да се усѣща веселъ, радостенъ, готовъ да даде всичко. Да сте пълни и радостни, да не ви виждамъ вече начумерени, сериозни.

Онѣзи, които ви прѣчиха, сега ги нѣма, пратихме ги на екскурзия, а когаѣ се върнатъ азъ ще ви кажа. Тази вечеръ, утрѣ, други день, до една седмица нѣма да ги има, не се бойте, затова до една недѣля може да се забавлявате колкото искате. Слѣдъ това тѣ пакъ ще се върнатъ, не може безъ тѣхъ. Ще ги посрещнете добръ, ще имъ се поусмихнете, и тѣ не могатъ безъ васъ.

Сега става една промѣна въ ума ви, и силитѣ въ природата дѣйствуватъ благоприятно. Затуй въ нашитѣ събрания трѣбва да има рѣзки промѣни, отъ едно състояние въ друго. Ние ще минемъ

прѣзъ всичкитѣ положения: ще имаме философски, сериозни и весели събрания. Туй събрание, което имаме сега е първо по рода си. Въ тази забава, се научихме слѣдното нѣщо: всѣка сутринь Богъ слиза, за да ни научи на изкуството на Любовта. Той помилва всѣкого и казва: „Искамъ да слушате“ — и си заминава. Той знае, че ще се търкаляме на земята, че ще падаме и ставаме, и най-послѣ ще станемъ гладки като нѣкой бисеръ и ще кажемъ: много хубаво нѣщо сме сега. Нали сте виждали какъ нѣкое камъче се търкаля, търкаля, докато най-послѣ съвършено се оглади. Всичкитѣ неприятни нѣща ще изчезнатъ и ще остине онова хубавото, красивото отъ живота.

Онзи день ви казахъ, че най-важното нѣщо за човѣка е да люби, а не да бжде любимъ. За ученика сжшо най-важното нѣщо е това. Любовта може да дойде чрѣзъ туй отваряне на душата.

Сега, като отворите Евангелието, въ Него има дадени много правила, но простата човѣшка душа трѣбва да бжде свободна. трѣбва да имаме за моралъ туй, което ще даде възможность да се прояви Любовта. Както живѣятъ невидимиятъ свѣтъ, тѣй ще живѣемъ и ние,

Бесѣда, държана на 1 септември, 7½ ч. в., 1924 г

Царе-слуги на Господа.

Размишление.

Въ живота има единъ законъ, споредъ който, когато се говори на хората много, тѣ изгубватъ способността да разбератъ нѣщата. Така е и въ яденето, така е и въ пиенето вода, така е и въ четенето книги. Този законъ всѣкога може да го провѣрите. Въ всѣко нѣщо началото ни се вижда много хубаво, а краятъ — почти безсмисленъ. Всички вие сте били млади и познавате отношенията къмъ нѣщата въ ранната си, дѣтска възраст и отношенията ви къмъ същитѣ нѣща въ по-напрѣдналата ви възраст. Вземете малкото дѣте и вижте, съ какво въодушевление посрѣща празничнитѣ дни, съ какво въодушевление посрѣща слънцето! Вземете 100—120 годишниятъ старецъ и вижте съ каква индиферентностъ, съ какво безразличие се отнася къмъ всички тия нѣща! Така става и съ нѣкои хора, които тръгватъ въ духовния пътъ. Най-първо тѣ сж жежки, въодушевени като дѣцата, но слѣдъ години ставатъ като онзи

100—120 годишенъ старецъ, всичко имъ е безразлично. Започватъ да си клатятъ главата и казватъ: ние го знаемъ това, то бѣше едно врѣме, но се свърши вече. Право ли е всичко това? Не, това не трѣбва да бѣде така.

Има една страна на живота, която вие още не сте опитали, т. е. същинскиятъ животъ още не сте опитали. Туй може да ви се вижда противорѣчие, но то е фактъ. Може да сте опитали хиляди положения отъ вашия сегашенъ животъ, но той още не е същинскиятъ. Запримѣрь, една моравя може да е опитала всички възможности и блажности на моравешкия животъ, но ако тази моравя застане въ положението на единъ философъ и каже, че е опитала всички положения на живота, че го познава, тя е въ заблуждение. Тя, може би, е опитала хиляди и милиони положения на моравешкия животъ, но цѣлиятъ животъ е извънъ възможноститѣ на тази моравя. Тя, запримѣрь, не е опитала живота на човѣка, и за него даже нѣма никакво понятие. Нейниятъ животъ има допирни точки съ човѣшкия животъ, а именно, както моравята яде, така и човѣка, но да има по вече допирни точки, не знаа. Дали тѣ иматъ тенджери, вилушки и лѣжици — не знаа. Дали иматъ гра-

и положението. Но какъ? — Влюбва се въ дъщерята на единъ богатъ търговецъ милионеръ, и единъ день ѝ опрѣдѣля рандеву, като ѝ казва да дойде облѣчена съ най-хубавитѣ си дрехи, на които е съ най-скъпоцѣнитѣ си огърляци и украшения. На своитѣ кредитори пъкъ казва: „Вие ще дойдите въ видъ на разбойници, ужъ искате да ме убивате, а азъ ще се помоля на своята възлюбена да плати откупъ за менъ“. Идва тя облѣчена, нагиздена при него, радва се на своитѣ украшения, но идватъ и кредиторитѣ съ маски, улавятъ княза да го убиватъ. Тя, за да избави своя възлюбенъ, дава дрехитѣ си, дава всичкитѣ си украшения и се връща дома си безъ тѣхъ. Питамъ: какъ гледате на този възлюбенъ, осиромашѣлъ князь? Той минава за нѣкакъвъ си князь, а тя минава за негова спасителка. Азъ не искамъ вашата любовъ да бѣде като любовта на този князь, нито пъкъ моето положение, или положението на когото и да е, да бѣде като положението на тази мома, която дава всичко въ жертва. Той трѣбва да ѝ каже: азъ те обикнахъ, но имамъ да давамъ, помогни ми! Не трѣбва да я лъже. Абсолютно никаква лъжа! Той се бои да не урони своя престижъ прѣдъ нея, и този човѣкъ нѣма понятие

даже за единъ обикновенъ моралъ, за единъ идеалъ въ душата си. Той е послѣденъ вагабонть!

Въ математиката има положителни и отрицателни величини. Прѣдъ положителнитѣ величини винаги се туря знака плюсь, а прѣдъ отрицателнитѣ — минусъ. Въ духовния животъ отрицателна величина е всѣка величина, въ която енергията е изразходвана безразборно, неразумно. Положителна величина наричатъ всѣка величина, въ която енергията е изразходвана разумно. Тогава природата опрѣдѣля отрицателната величина съ скръбта, а положителната величина съ радостта. Радостта е плюсь, скръбта е минусъ. Понеже въ духовния свѣтъ врѣме и пространство не съществуватъ, то радостта и скръбта може да се смѣняватъ моментално. Запримѣръ, може да си най-голѣмиятъ грѣшникъ, говоря по човѣшки, оцапанъ съ най-чернитѣ грѣхове, но ако въ твоята мощна душа се зароди онова свещено чувство на 35 милиарда любовъ, веднага всичкитѣ ти грѣхове се заличаватъ. И обратното е вѣрно. Може да си единъ ангелъ, но ако въ душата ти нѣкъдѣ се зароди най-малкото користолобиво чувство, моментално може да те смѣкнатъ вѣтрѣ въ ада. Тѣй щото, дигането и падането е постоянно, и всѣки

стои или пада споредъ закона на Любовта, споредъ своето поведение, което има къмъ Бога. Този законъ е законъ на Божествената Правда. Тамъ Правдата се прилага еднакво. Бсѣки пада или става споредъ онова, което мисли, чувствува и дѣйствува. Затуй, всѣкога когато имате единъ пликъ прѣдъ васъ, ще гледате дали вашитѣ величини, съ които разполагате, сж положителни или отрицателни. Ами, ако азъ бихъ донесълъ една полица, волски езикъ ги наричатъ, и ви кажа: моля, бихъ желалъ да имамъ вашето лице, вашето име за споменъ, азъ тѣй много ви обичамъ, подпишете се! И вие, безъ да мислите много, вземете перото и се подпишете. Този, който ви много обича, напише на полицата: да се броятъ 200,000 лева! Е, какъ ще докажете, че не сте се подписали на този волски езикъ? Подписали сте се. На водски езици нѣма да се подписвате, но на чисти книги само и ще пишете тѣй: този подписъ има сила само за духовния свѣтъ, а не и за материалния. Ако дадете една полица съ такава уговорка, мислите ли, че на земята ще я взематъ прѣдъ видъ? — Нѣма да я взематъ. Тя за тукъ не е валидна.

И тѣй, ще носите въ себе си високия идеалъ!

Всички ще станете царе, за да бъдете слуги на Господа!

Бесѣда, държана на 7 септември, 6¹/₂ ч. с., 1924 г.

(Нарядъ, даденъ за 1924 - 1925 г. за ученицитѣ отъ Всемирното Бѣло Братство).

РАЗМИШЛЕНИЯ.

Само разумниятъ и добъръ ученикъ напълно изпълнява волята Божия.

I Седмица.

Размишления върху Любовта. — Добрата молитва.

o II Седмица

Размишления върху Мъдростта. — Отче нашъ

III Седмица.

Размишления върху истината. — Добрата молитва
Отче нашъ.

IV Седмица.

Размишления върху Правдата и Божия Промисълъ
— Тринейния Богъ.

V Седмица.

Размишления върху Добродѣтельта и Божията Благостъ. — Молитва на Царството.

VI Седмица.

Размишления върху жертвата на Любовта и Божията Милостъ. — Пътът на живота.

VII Седмица.

Размишления върху силата на Духа Божий, Божията Святостъ и Чистота. — Плодоветъ на Духа.

Вѣчниятъ и необятенъ Богъ е Пътътъ, Истината и Животътъ.

Миръ на всички, които ходятъ въ пътя Христовъ!

Богъ е Любовь, и Той е единственага връзка на живота.

Благословени сж всички, които слѣдватъ Неговия пътъ.

(Нарядътъ е даденъ на 22 августъ, 1924 г.)